

Z OBSAHU:

ROZHOVOR: Pater Jan Doležal

KŘÍŽOVKA: tentokrát soutěžní o ceny!

AKTUÁLNĚ: Zas a znovu bazénová patálie!

COOL V PLOTĚ: 28. – 29. srpna

PŘÍRODA: Osudový příběh pochopa z NDR

FARMÁŘI

Nejčerstvější maso
z našich, místních chovů.
Vyzkoušejte nový trend
nakupování masa
hovězího i vepřového!

Termín nejbližšího
bourání masa:

sobota 29. 8.

Objednáte na tel. **797 633 200**

Více na www.farmarizji.cz

HISTORIE:
Ze zubních ordinací

Diagram illustrating the division of a 1-hectare plot into four parts:

- 1/3 str.** (Yellow area) *od 1950,-*
- 1/4 str.** (Yellow area) *od 1462,-*
- 1/16 str.** (Pink area) *od 442,-*
- 1/8 str.** (Blue area) *od 787,-*

2

Nezapomeňte si poznamenat termín jednodenní erotické výstavy Joe Hübla!

Podzimní výstava jednoho dne Joe Hübla v Prácheňském muzeu bude mládeži nepřístupná. Erotikum, jak zní její název, vystihuje i její obsah. Na výstavě bude ke zhlédnutí soubor aktů intimnějšího ladění. Všichni, kdo Joe Hübla aspoň trochu znají, vědí, že jeho fascinace ženami, a hlavně jejich fyzickou krásou je jedním z fotografických základních témat. Nečekejte však pornografii, na to je Joe příliš velký estét a i lechtivé snímky musí být krásné na pohled, ne vulgární. O čem výstava vlastně bude, vám odhalí následující velmi otevřený rozhovor s autorem.

Kdo je Joe Hübl?

Pařížský a písecký kavárenský povaleč /smích/. Joe, extrovert ve znamení vodnáře. Po celý svůj život jsem svobodně tvořil fotograf. Nikdy jsem se však fotografováním neživil. Fotka, to je moje láska, a myslím, že jsem ve své práci dosáhl profesionální úrovně. Vždy mě bavilo zachycovat lidi. Mám rád takzvanou živou fotografii – lidi ve městě, portréty a samozřejmě akty. Jsem estét, baví mě design a móda. Sledování módních trendů věnuji velkou pozornost, tím jsem sekalej po celý život. To podle mě k fotografování dívek a žen patří.

Na co se mohou návštěvníci výstavy jednoho dne těšit?

Na výstavu jednoho dne jsem vybral fotografie jak z exteriéru, tak z ateliéru. Velká část fotografií jsou detaily ženského těla a všechny fotografie, až na výjimky, jsou černobílé. Jsem „doliňák“, a tak jsem hlavně fotografoval vaginy z mého tvůrčího pohledu. Je to erotické, voňavé pohlazení.

Proč jste se rozhodl vystavit zrovna soubor erotických fotografií?

Posledních deset let jsem měl několik velkých výstav, Město mé – chodec (2010), Paříž má lásku (2015), Dialogy (2015), Hommes de Paris (2016), Postřehy z Londýna (2016), atd. A tak jsem toužil v podzimu života uspořádat erotickou výstavu ve větším celku a hlavně se více otevřít divákovi na maloměstě. Téměř každý člověk má rád erotickou fotografii, a to nemyslím pornografii. Jen málo lidí to však vysloví nahlas. Většinou lidé nejsou upřímní, jsou pokrytci.

Vaše fotografické dílo jste vydal i v mnoha publikacích. Jsou fotografie z výstavy Erotikum v některé z publikací otištěny?

Za deset let jsem vydal dvanáct publikací a z toho pět erotických. Jsou to Erotic Woman (2011), Erotic Portrait (2014), HÜBL fotografie (2017), Intimní příběhy aneb 13. komnata fotografa (2018) a HÜBL Joe – Erotikum (2019). Větší část fotografií, které budou k vidění na výstavě, jsem zatím nikde nepublikoval a veřejnost je bude moci vidět vůbec poprvé. Z mého pohledu jsou to „třešničky na dortu“ mého fotografického díla.

Když si člověk promítne tu spoustu dívek a žen z vašich fotografií, tak si řekne: „To je tedy jízda.“ Muži si možná povzdechnou: „Ten se má!“ Co vás na fotografování aktů nejvíce baví?

Za ten život jsem nafotil více než sto krásných i méně krásných, ale hlavně fotogenických dívek a žen. Když jsem začínal fotografovat akty a později pak erotickou fotografii, nebylo jednoduché přesvědčit dívku na focení. Na začátku devadesátých to už bylo jiný kafe. To už jsem šel tvrdě za svým cílem. Většina fotografií by ráda fotila plně odhalené akty, ale nepodaří se jim modelku přesvědčit. A tak intimní partie zakrývají a vydávají to za tvůrčí úmysl. To je velice naivní. Já nemám rád hru na schovávanou. Pochopitelně někdy používám hru stínu k zjemnění plně odhalené nahoty, ale jen sporadicky. Chce to zkušenosti a hlavně vzájemnou důvěru modelky a fotografa. Já kladu důraz při výběru modelky na křivky těla, ale hlavně na oči a zadeček. Někdy se stává, že přeskočí jiskra, tak to je potom super činnost. No a co mě nejvíce baví na focení aktů?

Rád se seznamuji s novou pusinkou. Většinou je to velké dobrodružství a nastává potom velké pracovní vzrušení. Modelku do ničeho nenutím, to musí být vzájemná souhra pocitů. Fotografování a práce s modelkou, to je balzám na duši. Když fotky perfektně vyjdou, nastává vnitřní uspokojení.

Fotíte akty dodnes?

Letos jsem ještě nezačal fotit kvůli covidu. Loni bylo vše ještě v pohodě a nafotil jsem dost snímků. Díky za každý tvůrčí pokus, to se v mém věku počítá.

Na kterou z fotografií byste rád upozornil?

Rád bych něco řekl o fotografii s názvem Jazyk ďábla. Vlastním několik židlí / soch od architekta Vlastimila Tesky. Ve spolupráci s ním jsem si navrhl jedinečnou židli, která má unikátní sezení ve tvaru vaginy. Židle se jmenuje Poštěvačka a nikomu bych ji neprodal. Druhý snímek, na který bych rád upozornil se jmenuje Vypínač OFF/ON. Je to úžasný design vaginy. V životě jsem nafotil mnoho muší, ale toto je jedinečný originál. Doufám, že na výstavu jednoho dne přijdou milovníci života a ženské krásy a budou mít pro mé fotografování pochopení.

Výstava jednoho dne se uskuteční 10. září na parkánech muzea, vstup brankou od řeky. Slavnostní zahájení proběhne od 17 hodin za účasti autora, úvodní slovo pronese Mgr. Ondřej Kryštof Kolář, hudební doprovod vernisáže Štěpánka Suchanová – akordeon. Všichni jste srdečně zváni.

MARTINA MĚŘÍČKOVÁ

PIŠTE NÁM své názory!

Rádi přijímáme dopisy, náměty i kritické názory.

Příspěvky posílejte nejlépe e-mailem: redakce@piseckysvet.cz, nebo se domluvíte na tel. 607 777 993. Vše můžete po jednoduché registraci vkládat též na www.piseckysvet.cz.

ZÁPIS NĚMECKY ZA ŠKOLOU

soukromá jazyková škola

- pro děti a mládež 5 – 20 let
- začátečníci i pokročilí
- příprava na zkoušky A1–B2

Jana Sládková,
Karlova 111, Písek
tel. 723 677 480
sladkova.jana@centrum.cz

Jako ze špatného filmu: Zastupitelé opět o bazénu

Je možné, že vás to téma nudí, otravuje, rozčiluje, nezajímá, ale na každý pád má význam pro celé město, tak na stůl s ním. Bazén. Vlastně bazén je jen součástí centra vodních radovánek, jež by se mělo v Písku stavět. Letos se podruhé vrací k projednání zastupitelům, a to rovnou tak, jak se vedení města celou dobu snaží protlačit. Právě v den, kdy vychází toto číslo Píseckého světa, o tom zastupitelé jednají. Na výsledek (bude-li jaký) čekáme – a budeme informovat na www.piseckysvet.cz.

V dubnu 2019 měli zastupitelé odsouhlasit podle předešlé vůle některých zastupitelů (tím připomínám, že počet 15 nebo 14 není pro mě vůle zastupitelstva, ale koaliční pakt) spuštění stavby akvacentra pod lesnickou školou. Jen tak mimochodem, těsně před hlasováním, bylo zastupitelům zmíněno, že se cena (už tak obrovská) ještě navyšuje na 350 milionů. Zastupitelé se rozhodli tuto stavbu a cenu nepodpořit a ještě na tom samém zasedání se usnesli, že bazén bude v kasárnách, pěkně vedle sportovní haly.

Byla ustanovena pracovní skupina k bazénu, vybrán architekt, začalo se plánovat. Předsedkyní pracovní skupiny se stala místopředsdkyně pracovní skupiny k bazénu pod lesnickou školou – místostarostka Petra Trambová. Z pracovní skupiny nikdo neznal zadání, přesto jej architekt obdržel. Bazén se mu do kasáren nevešel, pokud je mi ze zápisů známo. Kdo s průběhem prací na projektu nesouhlasil, připomínkoval to, jenže jeho připomínky nejsou vypořádány. Týden před zveřejněním studie, ve které se bazén šoupl na Výstaviště, přichází petice pro zastupitele, kde je požadováno navrátit bazén za přeložku, a tato petice se zároveň stává podkladem pro materiál předložený starostkou města nyní. Připomínám, že úředníky byla petice vyhodnocena jako podnět, já jsem si její kopii nechávala také posoudit, je to prý petice a jejím projednáním jako podnět zastupitelstvo porušilo Petiční řád. Vše se mohlo dokonce stihlo projednat a vrátit do minulého stavu už na jaře, do roka poté, co zastupitelé jasně řekli, že bazén chtějí v kasárnách. Nebýt nouzového stavu.

Zastupitelé před rokem zapomněli rovnou nařídít zpracování nového projektu bazénu – třeba bez těch zbytečných atrakcí, ale s venkovním bazénem (ani na halu si tehdy nevzpomněli), nebo tedy zadání do usnesení si dali, jen si nepohlídali jeho dodržení odborem pro investice a rozvoj, který na

tom měl pracovat. No a tak se do zadání pro architekta (dodnes není jasné, kdo a na základě čeho ono zadání architektovi dal) bazén dostal jen jako neurčitá kostka, dokonce se tím klidánko obešlo a porušilo to zmíněné usnesení zastupitelů. Zastupitelé se ovšem neohradili proti postupu pracovní skupiny, která se tak chováním neřízené střely proklíčkovala k projektu kasáren, který jde na ruku developerům a okrajově umísťuje – mimo kasárna! – sportovní halu a bazén. Zastupitelé se neohradili proti tomu, že se nepracuje na předprojektové přípravě bazénu v kasárnách. Zastupitelé tedy byli v tomto případě velmi pasivní, snad důvěřiví...

A ejhle, aniž by byla kasárna dořešena, aniž by se studie architektů dočkala nějakého konce, máme tu zpracovaný materiál, který se prve opíral o petici a rovnou navrhuje vrátit bazén pod lesnickou školu. O tom, na čí pokyn se předtím posunul bazén na Výstaviště, se drží bobřík mlčení, pro jistotu se v tichosti a bez jediného komentáře přesune ve studii v květnu bazén s halou o kousek výš, aby vzápětí těsná většina pracovní skupiny prohlásila, že je sice bazén s halou už v kasárnách, ale jako podklad pro zpracování územní studie odborem územního plánování bude použita varianta s bazénem a halou na Výstavišti. Takto podle mne pracovní skupina suplovala práci boha (vůli zastupitelů a zadání naprosto ignoruje od samého začátku).

Zároveň je do materiálu zamotan současný bazén, tedy jeho žalostný stav, za který mimochodem zodpovídá vedení města, jsou vyjmenována jen jeho negativa – já to vnímám jako upozornění na to, že cesta zpět, ke starému bazénu a jeho opravě nevede, aby to náhodou někoho při čtení materiálů nenapadlo jako řešení.

Když to shrnu, zastupitelé udělali svým loňským rozhodnutím o umístění bazénu ke sportov-

Dne 25. 2. 1983 byl po třech letech výstavby zahájen zkušební provoz kryté části bazénu v Písku. Pro veřejnost byl areál zpřístupněn o čtyři dny později. Následující rok byla dokončena druhá část výstavby, jejímž cílem bylo rozšíření kryté části stadionu o venkovní (letní) plochy a prostory. Celkové náklady na výstavbu činily 24,6 mil Kčs..

ní hale do kasáren čáru přes rozpočet těm, kteří si bazén mermomocí prosadili za přeložku. Svou nedůsledností ale titíž zastupitelé zároveň umožnili, že bazén v kasárnách neměl šanci vzniknout, a tak se jen s menším opožděním, ale ještě včas před volbami (krajskými i komunálními) stihne pokus o návrat pod přeložku, hlavně té „pro lidi“.

Lidem připomenu dvě věci. Uvědomte si, že všechno, co se ve městě postaví, se potom za peníze města musí udržovat. Budeme na to mít, až se postaví akvacentrum, a ne bazén? Projděte si novostavby za poslední dobu, připočítejte si havarijní stavy staveb, které už už potřebují opravu dnes, a přidejte si k tomu bazén. Potřebujeme, a hlavně, můžeme si dovolit tak rozsáhlou stavbu? Budeme mít na údržbu všech těch staveb dost peněz? Neměl by se akvapark upravit na bazén, nevyšlo by to nyní i v budoucnu levněji?

MICHAELA ŠTASTNÁ

Pronájem nebytových prostor v areálu SPŠ a VOŠ Písek

Nabízíme pronájem nebytových prostor s možným využitím pro pořádání seminářů a školení. Jedná se o učebnu (70 m²), přednáškový sál s kuchyňkou (136 m²), jazykovou učebnu (41 m²) a vybavenou učebnu výpočetní techniky (70 m²). Možnost parkování v objektu – 1 x rezervace parkovacího místa, po dohodě i pro větší počet automobilů.

Cena: • učebna (cca 30 osob) 180 Kč/hod.
• sál s kuchyňkou (cca 70 osob) 400 Kč/hod.
• jazyková učebna (cca 16 osob) 200 Kč/hod.
• učebna VT (cca 16 osob) 290 Kč/hod.

Kontaktní osoba: Vlasta Hornátová, tel. 382 214 805 linka 111, hornatova@sps-pi.cz

Domácí hospic Athelas pečuje o své pacienty i o prázdninách

Písecký domácí hospic je o prázdninách k dispozici v nepřetržitém režimu pro terminálně nemocné a jejich pečující. Jeho poradny v Písku a Milevsku jsou otevřeny a pracuje také celý hospicový tým- lékaři, zdravotní sestry, sociální pracovníce, pečovatelky, psycholožka a kaplan.

V době koronaviru hospic vytvořil rouškové sběrné místo a zapojil se do distribuce šitých roušek po celém Písecku. Celkem jsme takto sebrali a rozvezli více 4500 roušek.

Toto období bylo pro nás, stejně jako asi pro každého, jiné a nové. Poskytovali jsme v omezeném režimu své služby zdravotní a sociální, ale cítili jsme, že je zapotřebí pomoci také dalším neziskovkám a organizacím, jejichž pracovníci v přímé péči byli bez roušek stejně jako my. Upřímně nás velmi překvapilo a potěšilo ob-

rovské nasazení a um (nejen) Písečáků, kteří se do šití roušek pustili. **Velmi za to děkujeme!**

Nyní jsme se opět vrátili do standartního režimu a počet pacientů se navýšil. Umírající pacienti stále častěji chtějí prožít poslední etapu svého života DOMA a také díky nám jim toto přání může být splněno. Počet pacientů, kteří naši péči využijí, se každý rok zvyšuje a my jsme rádi, že paliativní péče je tak dostupná více lidem. Pořádáme přednášky na téma hospicové péče a děláme tak osvětu, která pomáhá pochopit naši práci. Jednoznačné stanovisko zaujímá hospicové péče i ve svém názoru na stále často diskutovanou eutanázii.

Ufinancovat provoz domácího hospice je velmi obtížné. Zdravotní pojišťovny sice část nákladů hradí, stále však zbývá nemalá částka, kterou hospic musí shánět sám. Máme velmi šikovnou

fundraiserku, díky které se podařilo hospic zapojit do tří velkých evropských dotačních titulů. Díky nim jsme tak mohli otevřít pobočku v Milevsku a rozšířit území, na kterém své služby můžeme nabízet. Nyní už pokrýváme Písecko, Milevsko a oblast Týna nad Vltavou. Máme dárce z řad soukromých i právnických osob, kteří přispívají jednorázově či pravidelně. Pravidelné dárce je pro nás tou nejlepší pomocí, protože s těmito financemi můžeme počítat a nakupovat za ně léky a zdravotní pomůcky. Velkou pomocí jsou také kasičky, které máme v rámci veřejné sbírky umístěné v obchodech či firmách na Písecku. Z těchto peněz také hradíme nákup léků.

„POMOZTE NÁM POMÁHAT...“ – S tímto mottem oslovuje hospic veřejnost na sociálních sítích jako je facebook či instagram.

Písecký domácí hospic je otevřenou organizací, kterou chápeme jako službu pro každého člověka, jenž se ocitne v nelehké životní situaci a chce mít možnost volby, jak a kde stráví své poslední chvíle života. S naší pomocí to tak může být DOMA, s minimální bolestí, důstojně a v kruhu blízkých.

I díky vám můžeme toto přání plnit. Pomozte nám pomáhat. Číslo účtu, na který můžete posílat jednorázově či pravidelně svůj příspěvek je **8491450001/5500**. Moc vám děkujeme.

MILADA ŠTOJDLOVÁ, zdravotní sestra

Novinky a dobré zprávy z města Písku a okolí

NADĚJE: Jak děti vidí hory

Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Ostrov střediska Nábřeží z písecké pobočky NADĚJE vyhlásilo na podzim roku 2019 již 8. ročník výtvarné soutěže na téma „Hory, jak je neznáme aneb Co si představíš, když se řekne hory?“ Vyhlášení výsledků a vernisáž dětských prací byly poznamenány karanténou. Organizátorům se povedlo ve spolupráci s Centrem kultury zajistit nový termín pro výstavu během letních prázdnin a ve středu 8. července proběhlo ve třech blocích i předání odměn dětem v Galerii Portýč. Porota měla i letos nelehký úkol. Převážná část obrázků se vztahovala k přírodě, horám, lesům, skalám, turistice, zasněženým horám... Pouze pár dětí si představilo třeba hory prádla, knížek nebo nádobí. Soutěže se účastnily již třileté děti z píseckých mateřských školek, starší děti ze základních i uměleckých škol z blízkého okolí, školních družin, středních škol, ale též ze vzdálenějších míst ČR, např. ze Zborovic, Trmic a Berouna. Za účast děkujeme i klientům neziskových organizací z Krtečka, Horizontu a Zběšiček. Výstavu si ve foyer kina Portýč

můžete prohlédnout vždy půl hodiny před promítáním filmů nebo navštívit Galerii Portýč (vchod zadním traktem budovy kina Portýč).

HANA ŠEFRÁNKOVÁ,
vedoucí práce s dětmi a mládeží

Smrkovičtí získali nové hřiště

V sousedství fotbalového a dětského hřiště ve Smrkovičích přibýlo nové víceúčelové sportovní hřiště. K objektu šaten byla přivezena voda a přistavěno hygienické zařízení se sprchou a záchody. „Stavební práce provedla firma STAVSPORT Praha od dubna do poloviny července. Hřiště bylo otevřeno v sobotu 8. srpna. Celková cena díla činí tři miliony korun bez DPH,“ sdělil Michal Fiedler z odboru investic a rozvoje. Na hřišti s umělým bezúdržbovým povrchem je možno hrát tenis, volejbal, nohejbal, basketbal či futsal. Plocha 18,4 x 36,7 metru je ze všech stran oplocena a pojme až 20 hráčů. **-MÚ-**

Písecká nokturna = skvělý zážitek

21. června zazněl v píseckém Divadle Fráni Šrámka první koncert Píseckých nokturen. Slyšeli jsme jeden z mimořádných koncertů pražských sólistů pod vedením Oldřicha Vlčka, který se ujal vedle houslového partu i partu violového. Koncert byl zajímavý nejen po stránce dramaturgické, ale i hudební. Mimořádná souhra všech účinkujících včetně výtečného projevu herce Otakara Brouska ml., který pořad interpretoval nesmírně vtipnými glosami z knihy německého literáta Patricka Süskinda: Kontrabas. Tyto glosy vhodně začleňoval do koncertu

vynikajícího kontrabasisty Ondřeje Sejkory (včetně přímých ukázek). Koncert by se výborně hodil jako výchovný pro děti a mládež. V pořadu dále zaznělo Chopinovo Nocturno v podání klavíristy Adama Stráňavského. Následovaly Dvořákovy kvintety a na závěr Schubertův klavírní kvintet A dur op. 114 (Forellenquintett), který vyvrcholil variacemi na píseň Pstruh. Koncert byl velmi zdařilý a doufám, že následující koncerty Píseckých nokturen budou mít stejně kvalitní úroveň.

JINDŘICH ŘEŘÁBEK

Nové záchranné prvky chtěli po zastupitelích píseckých školáci

Vybavit nábřeží Otavy záchrannými prostředky pro pomoc z břehu v místech, kde se pohybuje hodně chodců a cyklistů, to byl jeden z podnětů, které vloni přednesli zástupci píseckých školáků v rámci „dětského zastupitelstva“. Přání se změnilo ve skutečnost, jak potvrzuje **Lukáš Nebes, velitel Jednotky sboru dobrovolných hasičů Písek**: „Záchranné prostředky jsme nakoupili, následovala konzultace s památkáři, díky níž byly vybrány vhodné prostory pro umístění a byla provedena instalace.“ Záchranné podkopy vybavené plovoucím lanem jsou připraveny pro případ nouze na Městském ostrově, levém břehu řeky u jezu naproti elektrárně, na náplavce u Kamenného mostu a u schodiště na pravém břehu pod parkovištěm u kulturního domu. **-MÚ-**

Montážní technik (elektrikář, elektromontér) v oboru elektro (silnoproud)

Společnost VS elektro komplet s.r.o.

nabízí pracovní příležitost

na pozici „Montážní technik v oboru elektro“.

Pracovní náplní je periodická výměna elektroměrů na území jižních Čech

pro společnost E.ON Distribuce, a.s..

Podmínkou je ÚSO nebo SŠ (elektro),

kvalifikace § 6 vyhlášky 50/1978 Sb.

(§ 7 vyhlášky 50/1978 Sb. výhodou),

ŘP skupiny B, časová flexibilita

a vysoké pracovní nasazení, bezúhonnost

a schopnost profesionálního jednání se zákazníkem.

Výše platu od 20 000,- do 35 000,- Kč dle produktivity práce. Nástup možný ihned či dohodou.

Životopis zasílejte na **kubickova@vselektrokomplet.cz** či volejte tel. **605 920 231**.

SPOŘENÍ DO ZLATA

Zlato za rok 2019 hodnotilo **o více než 20 %** ... a co dělají vaše **úspory v bance?**

STAVEBKO	POROVNÁNÍ ÚČTŮ	SPOŘENÍ DO ZLATA
1%	ZALOŽENÍ ÚČTU	1 %
1 - 2%	ROČNÍ ZHODNOCENÍ	20%
ANO	STÁTNÍ PODPORA	NE
NE	BONUSY	ANO
po 6-ti letech	VÝBĚR VKLADU	do 48 hod.
15%	ZDANĚNÍ ZISKU	NE
ANO	RIZIKO PROTISTRANY	NE
NE	ANONYMITA	ANO
NE	OCHRANA PŘED INFLACÍ	ANO
ANO	OMEZENÍ VÝŠE VKLADU	NE
NE	FYZICKÉ DRŽENÍ	ANO

MODELOVÝ PŘÍKLAD VAŠEHO SPOŘENÍ U NÁS:	
Cílová částka	500 000,- Kč
Založení účtu	1% = 5 000,- Kč
Měsíční platba	2 000,- Kč
* Cílovou částku a měsíční platbu Vám upravíme na míru!	
LZE ZALOŽIT I PO TELEFONU	Lenka Klečacká tel.: 777 159 508 email: lenka.klecacka@goldengate.cz

NOVÁ POBOČKA KOUSEK OD VÁS

Drlíčov 148, Písek (u kostela)

Nabídneme Vám nejen pojištění, ale také hypotéky, investice, spotřebitelské úvěry a penzijní i stavební spoření.

Daniel Hynouš
Drlíčov 148, Písek
724 690 241
daniel.hynous@allianz.cz
© Allianz Písek

Komentář veskrze pochvalný: Tleskám správcům zeleně!

Období, které nastalo, nemám úplně ráda a působí na mě spíš tíživě, slunce mění trasu po obloze, nadchází sklizeň plodů, přestali nám zpívat ptáci. Tenhle rok je navíc úplně jiný, než všechny předtím, melancholie je o to hlubší. Přesto by mi měl stačit pouhý pohled z okna, aby mi bylo líp. Letošní úplňky měsíce jsou kolosální. Venku, v prostoru města, probíhá jeden z nejlepších roků poslední doby. Máme zelené, místy řádně rozkvetlé a voňavé město. To je dost silný lék i na tíseň!

Neprošla jsem si všechna zákoutí a místa v Písku, přesto si dovoluji mluvit o městu jako o celku a připouštím, že se sem tam nemusím trefit. A myslím si, že město by vypadalo podobně, i kdyby to příroda po tom suchém jaru sama nezměnila.

Od loňska se totiž daří většinu trávníků ve městě udržet, i přes úporná vedra bez deště, v zelené podobě, tedy nespálené na troud. Letos je to vůbec nejlepší, zeleno je všude. Všude se seče tak, aby u země zůstala vyšší tráva. Připomenu proč – aby rostlina neuschla, aby rostlina překryla zem a ta rychleji neproschla, aby zachytila víc prachu, aby také zadržela víc vody. To se letos podařilo skvěle, zjara proti vysychání a prachu, při deštích neuteklo tolik vody do kanálů. Trávníky zvládly po celou dobu vykvést a dozrát se přirozenou cestou bez nutnosti osívat je. Téměř na všech trávnících neroste jen tráva, a tak na nich většinu času i něco kvete – jetel, jitrocel, sedmikráska, pampelišky...

Letos můžeme vidět i výsledek mozaikové seče – na vybraných místech zůstávají neposečená místa s vysokou travou – užitečné nejen pro oko člověčí, ale i květy pro hmyz a nakonec semínka pro ptáky. Máme slušně vyhlížející květinovou louku, letos krásně kvetoucí, která má jedinou nevýhodu, že je skoro na periferii, což neubírá na její kráse, jen není tolik vidět. V Palackého sadech a v parku Na sadech se poměrně slušně ujala dosetá tráva a opticky to působí dobře. Co hodně pomohlo Palackého sadům, je absence pořádání akcí, zvláště, ještě loni to vypadalo, že zábavu jinde než v parku nejde dělat, a hele, lidi se zabaví i bez toho, aby se musel celý park rozdupat.

Tak takhle nějak by to mělo ve městě vypadat, takhle to dává větší smysl v životě městské flory a fauny, a přitom nic složitého.

Vloni a letos přibýlo po městě květinových záhonů, menších i velkých, vonících a kvetoucích zásluhou nepřetržité obměny rostlin, a tvoří opravdu mnohem příjemnější prostředí jak pro lidi, tak pro faunu. Novinkou jsou rozkvetlé závěsné květináče umístěné na veřejném osvětlení ve středu města.

K vidění je dokonce několik trvalkových záhonů. Pozor, trvalkový záhon vytvořený na trávníku na Jihu není dílem města, ale soukromé společnosti, je to náhradní výsadba za zničenou zeleň u prodejny LIDL, která za to nese odpovědnost spolu s firmou, jež tu výsadbu realizovala. Já věřím, že se bude řešit i to, kdo vymyslel náhradní výsadbu v podobě trvalkového záhonu, a s prodejnou a firmou se povede řízení, aby se stav napravil. Takhle se totiž zničil majetek města – ten trávník (nikomu to nevádí?) – a neuskutečnila se zákonem daná povinnost pro prodejnu, která měla zajistit náhradní výsadbu zeleně (nikomu to nevádí?).

To, co máme možnost dnes obdivovat v našem městě, mají jinde už dávno. Škoda, že to nepřišlo i k nám dříve, protože slovo zeleně tím dostává jiný rozměr v každém smyslu. Jasně, jsem ráda i za ten pozdější příchod a chci věřit, že se zeleně ve městě už nikdy nevrátí do stavu let předešlých. Chápu, že jsou lidé, kteří s tím mají problém, nesledují vývoj techniky mulčování a hnojení posečenou travou, ponechanou na místě a dožadují se sečení trávníků na drn, odstranění květů z trávníků, bojí se všeho, co v zeleni žije, vadí jim stromy a keře, bojí se přírody. Nechápu, že i kopřiva má své místo jako obživa pro raná stadia motýlů. Příroda nevymyslela plevel, všechno má svůj význam. To člověk je ten, kdo narušuje zavedený řád. Stěžují si a nezbývá, než jim to zkusit vysvětlit a do- vzdělat je v tomhle směru.

Zeleň nejsou jen trávníky a záhony, ale i stromy a keře. Za poslední dva roky se našlo docela dost míst na výsadbu nových stromů, od loňska se jim pomáhá i trvalou závlahou z vaků na vodu a věřím, že to stromům prospívá. A nepomáhají jen vaky s vodou, volí se i jiná forma pomoci, aby stromky řádně zakořenili. Ve finále to prospěje i pokladně města, ušetří za výsadbu nových stromků za ty uschlé. S tím souvisí i nákup nové cisterny na vodu pro zalévání stromů, škoda, že se nekupovala už vloni, nebo nebyla zahrnuta do letošního rozpočtu města rovnou v prosincovém návrhu.

Určitě by se dalo polemizovat o druhých stromů, které se vysazují, analytická část dokumentu PUZ to také zmiňovala, že ne každý druh se nám do města hodí, některé tu vyložené schází, to se jistě také doladí. Ještě aby tak politici splnili slib o renovaci ovocných sadů, tedy těch, které ještě sami prodejem pozemků na zahrádky nezničili, a mohli by tu být kolem dokola doopravdy krásné.

Pokud se podívám pár let zpět, začínám být s tímto stavem spokojená a určitě nejsem sama. Plní se návrat k přirozenému, k tomu, co za nás příroda vymyslela už dávno, a já jsem za to jen ráda. Získali jsme lepší životní prostředí – méně prachu, více zadržené vody, získáváme lepší vzhled města v podobě barev z květů rostlin a zelených trávníků, snad se ušetří za časté sečení a zbude víc na zalévání, pomůžeme hmyzu nalézt domov, aby nám měl kdo opylovat plodiny, které pak jíme, a třeba se zlepší i nálada lidí pobytem v zeleni.

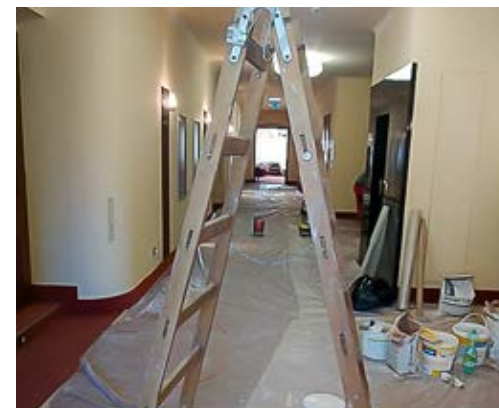
Ještě se vrátím k těm změnám, které se tu dějí. Někdo je totiž musí realizovat. Někdo peníze, určené na zeleň, musí proměnit na rostlinky, těm rostlinkám dovolit vyrůst ve městě, vymyslet místo, kde se jim poroste nejlépe, dovolit těm, co již ve městě rostou, aby mohly přirozeně růst, plodit a živit ostatní rostlinky nebo tvorečky. Vůle města k těmto změnám je tak nějak nepřesná, nepoznáme z ní, co přesně se bude dít, takže je nadmíru fajn, že realizace změn vychází od správce zeleně města. **Spojení Městských služeb, zastoupených Tomášem Gareisem, s odborem životního prostředí, zastoupeným Ondřejem Kofroněm, stvořilo tým, který vymyslí a zrealizuje to, co máme možnost ve městě sledovat (za významného přispění zahradníků, sázečů, zaléváčů, sekáčů...).** Za mě dobré spojení, správná cesta, ať nám dlouho vydrží!

MICHAELA ŠTASTNÁ

Písecké divadlo v novém hávu

S letními měsíci každoročně přicházejí divadelní prázdniny a kamenná divadla zejí prázdnoutou. V píseckém divadle je tomu naopak, v letních měsících zde panuje čilý ruch. Jen bez publika, protože divadelní prázdniny jsou určeny především divákům.

V nitru Divadla Fráni Šrámka hrají hlavní roli technici, malíři, zedníci a pokrývači. Přes léto zde probíhají drobné stavební práce, výmalba, údržba a mnoho dalších prací. I když se na první pohled zdá, že divadlo je krásné a žádnou rekonstrukci nepotřebuje, jsou zde na místě nějaká ale...

Celkovou rekonstrukcí prošlo Divadlo Fráni Šrámka v letech 2009-2010. To je doba, kdy bylo divadlo naposledy vymalováno, a proto si jistě zaslouží novou výmalbu. S tím souvisí i další práce v podobě opravy omítky, zednické práce a opravy střechy. Ono těch více než 3000 metrů čtverečních obnáší mnoho a mnoho práce!

Mezi každoroční údržbové práce patří i broušení a nátěr podlahy na jevišti, revize jevištních tahů, elektroinstalace a požárních zařízení, ale také generální opravy hudebních nástrojů – vše, nač přes rok v naplněném programu nemáme čas. Nový divadelní rok nezačíná v lednu jako ten klasický, ale nová sezóna začíná v září. A právě pro vás, naše návštěvníky, se snažíme interiér divadla zvelebit tak, abyste si mohli v čistém a příjemném prostředí vychutnat divadelní i hudební zážitky. Podzimních akcí jsme pro vás připravili opravdu hodně, všechny najdete na www.centrumkultury.cz. -CK-

INZERCE

pondělí 14. září od 19.30 hod.
Dům kultury Protivín

Etiketa
ve zkratce

aneb umění společenského vystupování

Přednáší
Ladislav Špaček.

Podle Jiřího Gutha-Jarkovského je „slušnost člověku vrozená, ale zdvořilosti se musíme učit“.

Vstupné 220 Kč

Předprodej a rezervace vstupenek tel. 734 271 080.

TÝDEN PRO
31. 8. - 4. 9. 2020
SENIORY
denně 9:00 - 15:30

Ve spolupráci se Senior Pointem Písek pořádá Tom Dvořák a TCS Louisiana Písek.

Připravili jsme pro Vás:

- tanec a cvičení
- cvičení pro seniory s fyzioterapeutem
- ruční vyrábění z pedigu
- líčení s vizážistkou
- posezení nad knihou
- posezení u kávy se zajímavým hostem
- trénování paměti
- obědy v restauraci U Zlatého býka

Cena za týden: 2.600 Kč

Více informací a přihlášení na tel.: 603 884 236.

TCS LOUISIANA
Divadlo Fráni Šrámka
Týlová 619, 397 01 Písek

Písek si vždy zakládal na své kulturní tradici. Lesmistr Karel Kneipp v roce 1916 inicioval stavbu amfiteátru lesního divadla na Americe s 880 místy pro sedící diváky. Dne 22. června 1916 zde byla uvedena**/tajanek/**... v nastudování Divadla východočeských měst. (zdroj: Ondřej Kolář, Písek – příběh města)

KŘÍŽOVKA JE TENTOKRÁT 2x SOUTĚŽNÍ: ze správných řešení zaslaných do pátku 14. 8. do 16 hodin vylosujeme výherce čtyř vstupenek na Mirotické setkání loutek a hudby (viz str. 14) a ze všech správných odpovědí zaslaných do pátku 21. 8. ještě výherce dvou lístků na **Cool v plotě** (viz str. 24). Posílejte mailem: **redakce@piseckysvet.cz**, nebo SMS: 704 369 155, nezapomeňte uvést jméno, adresu a telefon!

POMŮCKA: AFA, ELIAB, ETE, LAM, LASTEX, RUTTE, UBE, YEA	ŽLUTO- HNEDE BARVIVO	ŽENA Z VEDLEJ- ŠÍHO BYTU		ŽINĚ NA SMYČCI	Začátek tajaneky	PŘES	KROUŽIVÝ POHYB VZDUCHU	JINDY	RUSKÝ SOUHLAS		GENETICKÝ VYTVOŘENÍ JEDINCI	ORGANI- ZOVANÁ GANGS- TERSÁ TLUPA		VYUŽIVA- JÍCÍ ATOM	TVOŘITI LEM	ANGL. BYVALÁ MANŽELKA
ZN. OSMIA			MUŽ VODÍČ PSY SPZ LITOMĚŘIC							ZN. JEDNOTKY HMOTY (KILO- GRAM)			AVŠAK ZKR. SLEZSKÉ DIVADLO			
POSTAVA ITALSKÉ KOMEDIE										PRUŽNÁ LÁTKA S VLOŽENÝMI GUM. VLÁKNY POSTEL						
NÁŠ BÁSNÍK						RUDNÉ DOLY (ZKR.) ŠARM			PREZER- VATIV SCHOPNÉ ORBY							NEHODA
	ANGL. BRUSLIT SÍDLO V OKR. TEPLICE						ANGL. MLADÝ ŽENSKÉ JMÉNO						ANGLICKY MAMINKA SLOVEN. SE			
OZNAČENÍ LETADEL RAKOUSKA			DVORANY FR. DEPART- MENT					ČÁST ÚST ANGLICKY BŘEČTAN				NOČNÍ PTÁK Dokončení tajaneky				
KÓD SUDÁNU				DÍTĚ ČÁST MNICHOVA							ČÁST ŠACHTY JINOC					
OCHRÁNCI ŽIV. PROSTŘEDÍ										CITOSLOVCE CHŘČENÍ PRORAZENÍ NEPŘÁTEL- SKÉHO POSTAVENÍ			ČÁST ČTVERYLKY JAPON. SÍDLO NA OSTROVĚ KAMINOSIMA			
OBYTNÉ PRÍVĚSY								VELKÁ VLOČKA STĚCÍ PO KAPKÁCH						EVROPAN OZNAČENÍ KAMIONŮ		
	ČERPADLA	ŽENSKÉ JMÉNO (4.1.) LETITĚ						DODÁVAT CUKŘ MLADÝ ČLOVĚK (NÁŘEČ)							UDEŘIT	KÓD AFGHÁSKÉ AFGÁNÍ (AFGHAN)
DOUŠKA V DOPISE			HODNÉ DAVIDŮV BRATR					ŘEPA SPZ RYCHNOVA NAD KNĚŽNOU								
NĚMECKÉ ŽENSKÉ JMÉNO				PSACÍ MATERIÁL Z KÚŽE SLOV. SPORT. ZKRATKA									CITO- SLOVCE HRYZNUTÍ PISTOLE			
PŘÍTOK VLTAVY						ZVUK PADAJÍCÍCH KAPEK ZAVŘENÍ OKA			HADR VIDINA VE SPÁNKU					EGYPT. BŮH SLUNCE ŽENSKÉ JMÉNO (25.2.)		
ALEGÁT								KRUTÝ ČLOVĚK ANGL. JIŽ			JMÉNO HEREČKY BOUDOVOVÉ ZMRZLÁ VODA					RUSKY TITO
AUSTR. SÍDLO				PLOSNÉ MÍRY NAPOLO				ELEKTR. PŘENOS OBRAZU A ZVUKU ŠMRNC								
	NÁSILNÉ ODVLEČENÍ	CITO- SLOVCE BZUČENÍ ANGL. PANÍ			BEZ- KMENNÁ DŘEVINA PLANETA			NEPROVÁ- DĚT VOLBU VÁPEN- COVÁ OBLAST								
OBYDLÍ VČEL			TEČKA JEDNOTKA ATMOSFÉ- RICKÉHO TLAKU							ZJIŠŤOVATÍ PODÍL CÍSEL JAPON. SÍDLO NA OSTROVĚ HONSU						
OPAK DOLŮ							SPZ ŽDÁRU NAD SÁZAVOU ČASOVÁ SPOJKA				STÁT. VÝR. AUTODILŮ (BYV. ZKR.) SVĚTOVÝ POHÁR				INIC. HEREČKY CARDINA- LOVÉ	INIC. POLITIKA ERBANA
MSTA								ZDRŽOVÁNÍ SE NĚČEHO, NAPŘ. HLASOVÁNÍ								
SPZ SVITAV				BLÍŽE K ZEMI				ODLOUČENÍ								

Prácheňské muzeum zve: satira, mravenci, fraktáže...

O letošních prázdninách praskalo Prácheňské muzeum ve švech. Na rekordní čísla návštěvnosti v červenci navázal i začátek srpna. Letní čas se většina Čechů a Čechů skutečně rozhodla strávit v domácím prostředí a mezi prázdninové cíle patřilo i Písecko. A tak, ať již venku přšelo nebo svítilo sluníčko, byly expozice muzea a výstavy plné větších i menších návštěvníků.

Pavel Krásenský fotí, mravenec pózuje

K velkým lákadlům patřila i hlavní letní výstava **Graniton / užitková a umělecká keramika 1907 – 1928**. Ta v Galerii muzea od začátku prázdnin

Jedna z digitálních koláží Martina Duřta

přitahovala na unikátní sbírku keramiky, kterou shromáždil jihočeský badatel a nadšenec Jiří Hořava. Už za několik dní však bude muset svou kolekci zase opatrně zabalit a poskládat do krabic, **čas výstavy v neděli 16. srpna vyprší**.

Druhá polovina srpna bude totiž patřit instalaci a následné vernisáži a výstavě dvou malířů z nedaleké Soběslavi – **Josefu Zárubovi a Milanu Novotnému**. Dva přátele spojuje nejenom bydliště, rok narození (*1955), stejná základní škola a následní technické zaměření, nýbrž i záliba v realistickém zobrazení, výtvarné nadsázce a současné sociální a politické satíře. Slavnostní zahájení výstavy Podobenství marnosti a naděje je naplánováno na **25. srpna od 17 hodin**.

Obrazy soběslavských umělců tak doplní současnou nabídku muzea – výběr z tvorby **výtvar-**

nice a ilustrátorky Marcely Vichrové (Malé výstavní síně, až **do 30. srpna**) a počítačem spoluprvytvořené digitální koláže – **fraktáže Martina Duřta** (Chodba knihovny, rovněž **do 30. srpna**).

Zbrusu novou výstavu hostí i Památník města Protivína. Fotografie z nedalekého Řezabince píseckého ornitologa Jiřího Šebestiána budou nahrazeny snímky dalšího muzejníka – **Pavla Krásenského**, kurátora entomologické sbírky v Oblastním muzeu v Mostě. Ten v Protivíně vystaví svůj bezkonkurenční cyklus nazvaný **Podivuhodný svět bezobratlých živočichů**. V tomto oboru po celém světě vyhledávaný fotograf každého návštěvníka bezpochyby přesvědčí, že pavoukům, vosám, mŕmám či mravencům to na velkoformátových fotografiích až nečekaně sluší!

VAŠE PRÁCHEŇSKÉ MUZEUM

**17 08
21 08
20 20**

LÉTO
s
francouzštinou

DĚTSKÝ
KONVERZAČNÍ KLUB
Tematická francouzština s Madame Fox. Každý den si povídáme na jiné téma. Doporučený věk 10+
Termin: 17. - 21. 8. 2020
denně 9:30 - 11:30
Rezervace míst: jestrabova@knih-pi.cz nebo 382 201 813

**20 08
20 00
20 20**

FILMY
ZE SRPNA
1968

ŽERT
Promítání filmu ŽERT s komentářem historika Kamila Činátla (FF UK Praha).
Režie: Jaromír Jirěš
Země původu: Československo
Rok výroby: 1968
Podle románu Milana Kundery
Stopáž: 80 min.

**čtvrtek
20. 8. 2020
20:00 hodin
venkovní scéna**

**promítáme
ZDARMA**

Mezinárodní letní kurzy prof. Ševčíka pro mladé houslisty

V Písku se od 1. do 12. července 2020 uskutečnily třiatřicáté Mezinárodní letní kurzy prof. Otakara Ševčíka pro mladé houslisty. Velkou zásluhu na jejich konání má prof. Jindřich Pazdera z AMU Praha.

Prof. Jindřich Pazdera, narozen 1954 v Žilině, maturoval na tamní konzervatoři u prof. Bohumila Urbana. Poté studoval dva roky u prof. Tibora Gašpareka na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. V roce 1974 získal státní stipendium pro studium na Moskevské státní konzervatoři. Jeho pedagogem zde byl legendární virtuos prof. Leonid Kogan. Pětileté studium, rozhodující pro jeho umělecké utváření, ukončil Pazdera s vyznamenáním v roce 1979. Jako sólista a komorní hráč koncertoval v mnoha zemích světa. Pedagogicky působil patnáct let v Bratislavě a poté od r. 1993 na AMU v Praze a Pražské konzervatoři. Písecké houslové kurzy vede již 33 let. Původně byly založeny v r. 1987 Českou hudební společností pro děti a rodiče, ale brzy rozšířily svoji klientelu o budoucí výkonné hudebníky a prošla jimi celá řada dnes již špičkových profesionálů. Navazují tím na tradici působení prof. Otakara Ševčíka, který trvale vyučoval v Písku v letech 1907-1934.

Aktéry letošního píseckého setkání byli prof. Jindřich Pazdera (AMU Praha), MgA. Jan Drha (Konzervatoř České Budějovice) a MgA. Matej Arendárik – klavírní spolupráce. Hlavní náplní jejich práce bylo více než 200 individuálních lekcí a korepetic, poskytnutých 24 účastníkům. Počet účastníků byl letos oproti minulým letům mírně nižší v důsledku koronavirové pandemie.

Součástí kurzů jsou koncerty, konané v koncertní síni Trojice. Každým rokem je zahajuje očekávaný recitál prof. Jindřicha Pazdery za klavírní spolupráce Václava Máchy. Program zahájila Sonáta pro klavír f moll op. 80 Sergeje Prokofjeva. Vstup do koncertu byl posluchačsky náročnější.

Nezačínal pravou klasikou, ale klasikou hudby minulého století. Prokofjevův motorický styl přešel v závěru v lyričtější tóny. Náš posluchačský vjem uklidnila Dvořákova Romance op. 11, a Mazurek op. 49. Na závěr zazněly Tři poémy pro housle a klavír od japonského skladatele Hikaru Hayashiho. Skladatel miluje Čechy, Slovensko a Maďarsko, což bylo v melodice patrné. Koncert, jako vždy provedený bravurně a s maximálním nasazením, byl publikem vřele přijat. Pazderův výkon byl umocněn i tím, že hraje na italský nástroj, postavený cremonským houslařem Laurentiem Storionim v r. 1768.

Druhým koncertem 7. července bylo vystoupení houslistky Terézie Hledíkové s klavíristou Stanislavem Boguniou. Koncert začal Ciacconou g moll Tommasa Antonia Vitaliho a po ní následoval prozrahý, s chutí zahráný, jistě její oblíbený Houslový koncert č. 5 A dur, K 219 Wolfganga Amadea Mozarta. Následovala Sonáta pro housle a klavír č. 2 A dur Johannese Brahmsa. V její prv-

ní a druhé části se jevil houslový part upozaděný, spíše obligátní, což je dáno klavírní virtuozitou autora, ale i významným podílem hrajícího pianisty. Na závěr mladá houslistka zahrála procítěně Koncertní polonézu D dur, op. 4, skladatele Henryka Wieniawského.

9. července vystoupila mnohonásobná účastnice kurzů Barbora Valečková (je t. č. houslistkou Vídeňské filharmonie) opět se Stanislavem Boguniou u klavíru. Koncert začal Sonátou č. 5 G dur op. 27 pro sólové housle Eugena Ysaye, belgického skladatele a houslového virtuosa své doby (zemřel 1931). Opět zajímavá dramaturgie celého koncertu. Následovala Sonáta pro klavír a housle G dur K. 301 Wolfganga Amadea Mozarta a Sonáta pro housle a klavír Claude Debussyho. Bylo zřejmé, že srdeční záležitostí houslistky je Sonáta pro housle a klavír č. 3 d moll op. 108 Johannese Brahmsa, kterou koncert svým velmi přesvědčivým výkonem uzavřela.

12. července byl na programu závěrečný společný koncert účastníků letních houslových kurzů. Do jeho programu nastudovalo a vystoupilo se svými skladbami sedm mladých houslistů: Julius Effenberger (Německo), Izaak Reynolds (Rakousko), Jun Škrkal (ČR), Marco Vontsemü (Slovensko, Konzervatoř Praha), Terézia Hledíková (Slovensko – AMU Praha), Ivan Herák (Konzervatoř Praha), Sah li Tam (Malajsie – AMU Praha), Barbora Valečková (ČR).

Účastnická vystoupení uzavřelo Divertimento pro dvoje housle a klavír Igora Frolova, které zahrály Barbora Valečková a Terézia Hledíková. Úroveň nastudování repertoáru účastníků byla vysoká, což svými výkony všichni dokázali.

Závěr koncertu patřil Divertimentu F dur K. 138, Wolfganga Amadea Mozarta, kde vystoupili i nejmladší účastníci kurzu. Orchestr řídil prof. Jindřich Pazdera. I tento koncert byl publikem s nadšením přijat. Budeme se těšit na koncerty mladých houslistů v příštím roce.

Závěrem je třeba uvést, kdo se o existenci kurzů stará. Po zániku České hudební společnosti převzalo zajištění Centrum kultury Písek ve spolupráci s Městským úřadem v Písku. Centrum kultury poskytuje prostory pro výuku, koncerty i ubytování lektorů a je finančním garantem celé akce. Kurzy mají též své sponzory: jsou jimi JUDr. Václav Kalina, JUDr. Jan Táraba a Rotary klub Písek. Tajemníci kurzů je od jejich založení paní Marie Krejčí.

Fotodokumentaci zajišťoval Vít Valečka, najdete ji na www.flickr.com/vitvalecka.

JINDŘICH ŘEŘÁBEK

TIPY Píseckého světa z kalendáře akcí

Písecko je dějištěm mnoha kulturních, společenských a sportovních akcí pro rozličné publikum – celý přehled by se sem nevešel, ale přinášíme vám TIPY, které vybírá redakce Píseckého světa. Pokud chcete některou svou akci v tomto prostoru zviditelnit, obraťte se na nás, pokud možno s předstihem, e-mailem: redakce@piseckysvet.cz.

Schůze společenstva vlastníků v píseckém kulturním domě

Zábavná a živá inscenace v podání činohry Jihočeského divadla – to je hra Společenstvo vlastníků, kterou v rámci Píseckého kulturního léta odehrajeme ve středu 19. srpna ve velkém sále kulturního domu.

Vtipná komedie ze života vlastníků bytových jednotek v jednom domě je postavena na půdorysu běžné schůze SVJ, tedy společenství vlastníků bytových jednotek, jakých ročně probíhají tisíce. V jedné místnosti se tu setkávají již na první pohled odlišní lidé. Srdečný alkoholik, snaživá předsdkyně s manželem, pro kterého je označení podpantoflák slabé slovo, puntičkářská tajemnice, vypočítaví bratři i mladý pár čekající narození prvního potomka. Účastníci nejrozumnějších věkových kategorií, vzdělání, sociálního postavení i finančního zabezpečení. Skupina těchto sousedů na schůzi SVJ řeší nejen katastrofální stav plynových rozvodů v domě, ale také rozpadající se střechu, absenci výtahu, prodej či neprodej vlhkých půdních prostor, prachbídnu úklidovou službu, nálety holubů, mladé rodiny přepřlující popelnice plenkami, byt pronajatý studentům černé pleti,

STROM SETKÁVÁNÍ

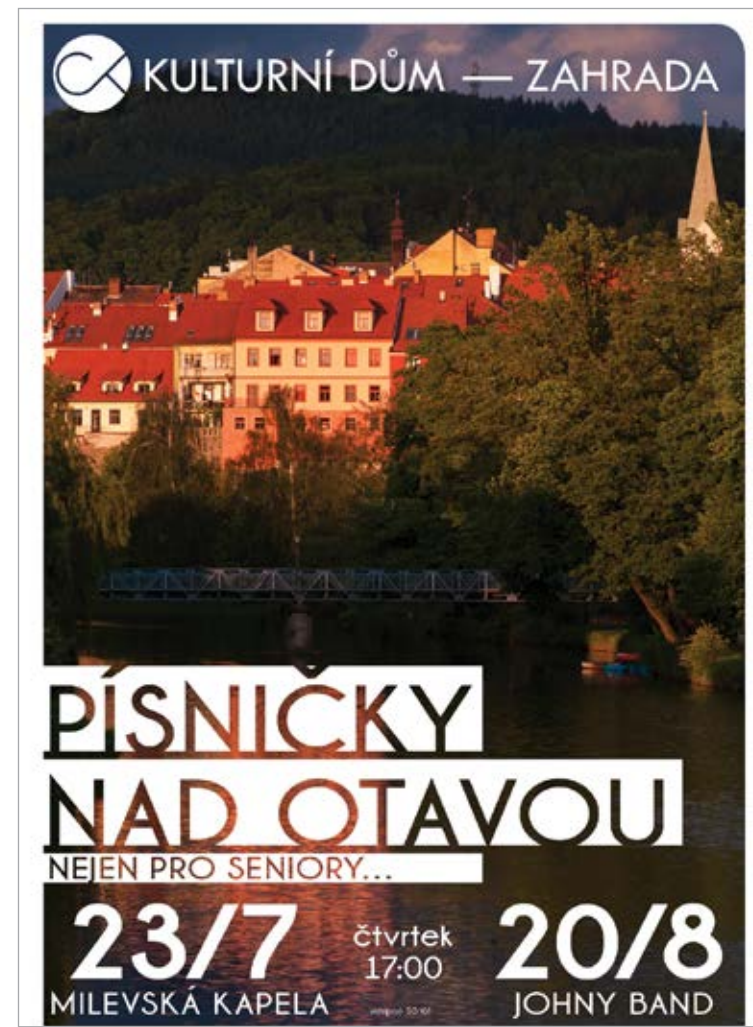
Nová 99, Písek – Hradiště,
tel. 777 571 529,
info@strom-setkavani.cz,
www.strom-setkavani.cz.

- **Práce s dechem a emocemi, (individuální) konstelace** – Dita Macháčková, dita.machackova@volny.cz
- **Hatha jóga** – Jana Kozová, www.jogapisek.cz
- **Jarka Olžbutová** – www.uvodnaru.cz
- **Poradna ájurvédy, ájurjóga** – Radoslav Nahálka, www.ajurved.cz
- **Slunce ve skle** – Marmelády, čatni a sirupy Katky Čákové, kacabacapova@seznam.cz
- **Výuka hry na kytaru a ukulele** – Jirka Macháček, info@strom-setkavani.cz.

pánské návštěvy u staromládeneckého souseda... Jenže se nemohou dohodnout ani na pořadí důležitosti jednotlivých projednávaných problémů, natož pak nalézt z nich cestu ven.

Autenticitu klasické schůze společenství vlastníků bytových jednotek doplníte i vy, diváci, kteří budete vtaženi do děje. -CK-

Pozor! Letos v srpnu!

MIROTICKÉ SETKÁNÍ

LOUTEK A HUDBY

RODINNÝ FESTIVAL NA OSTROVĚ

21. a 22. SRPEN 2020

21. 8. PÁTEK

14:00 Malý PohádkaMAT - Divadlo BUŘT

14:30 ŽIVELNÁ POHROMA - koncert

15:00 Slavnostní zahájení

15:15 ŽIVELNÁ POHROMA - koncert

15:30 Velký PohádkaMAT - Divadlo BUŘT & Honza Hakr

17:00 Bajaja - Divadlo VÍTI MARČÍKA

18:30 ALEŠ PETRŽELA - koncert

19:30 Středověká mystéria
Divadlo VÍTI MARČÍKA

21:00 zakázaný ovoce - koncert

22:30 ESCAPE 2 THE JUNGLE - koncert

22. 8. SOBOTA

11:00 Kloboučkový fantom
- Divadlo POTULNÉHO ČAJOVNIKA

12:00 AJETO - koncert

13:00 Matěj a čerti - Divadlo LokVar

14:00 FLASH DANCE LABUT - balet

14:30 MAREK DUSIL BLEND - koncert

15:30 Krkonošské pohádky - Divadlo POHÁDEK

17:00 RADEK BAKALÁŘ - kouzelník a iluzionista

18:00 Maxipes Fík - Divadlo KRAPET

19:30 CIRCUS PONORKA - koncert

20:30 Stand up comedy show
NA STOJÁKA Arnošt Fraunberg & Karel Hynek

22:00 EL GAUČO - koncert

Během celého dne: ARCHA VÍTI MARČÍKA

Prácheňská umělecká beseda po desáté v Galerii Portyč

Vyvrcholením desetiletí působení Prácheňské umělecké besedy je jubilejní 10. výstava jejich členek a členů v pisecké Galerii Portyč, kterou můžete navštívit až do 27. srpna.

Výtvarníci, fotografové, textilní výtvarnice, autoři mozaik, šperkařky a keramici rozvíjejí svou činnost i s podporou města Písku, které P.U.B. letos poprvé poskytlo významnou dotaci na celoroční činnost. Díky ní se postupně rozvíjí činnost hudební sekce a připravuje se i první projekt literární. Zájemcům o umělecké dění v Písku jsou známy i příležitostné výstavy v Ateliéru P.U.B., který najdete ve „vlajkové“ baště na Parkánech. Členky a členové každoročně vystavují na mnoha místech Jihočeského kraje i v partnerském zahraničí. Tradici postupně získávají rovněž výstavy pořádané členy P.U.B. v Městské knihovně Písek.

V současnosti má Prácheňská umělecká beseda přibližně čtyřicet členek a členů. Navíc jejími

řadami a akcemi prošly další desítky profesionálních i amatérských umělců nejen z někdejšího Prácheňska, nýbrž z dalších regionů, ba i vzdáleného zahraničí. Z občanského sdružení se přetvořila v řádně zapsaný spolek, který je díky své struktuře a vnitřní ideové nespávanosti schopen nabídnout platformu tvořivým osobnostem ve všech oblastech umění, a to bez rozdílu věku, uměleckého přesvědčení i větších či menších schopností uměleckého vyjádření.

Výstava zahájena 4. srpna v Galerii Portyč si kromě prezentace prací členek a členů P.U.B. klade za cíl přimět další výtvarníky zapojit se do činnosti spolku a dělit se o výsledky vlastního snažení nejen s přáteli nebo rodinnými příslušníky, nýbrž také se širší odbornou či jen umělecky poúčenou veřejností. Prácheňská umělecká beseda je všude tam, kde je alespoň jediný její člen!

ANDREJ RÁDY

Cool v plotě

Ai Fen (PL)

11. ročník Multizánrového Festivalu jednoho umělce

28. – 29. 8. 2020

Město Písek

PISEK/POD ČAROU/19.8.2020/20:00/LETNÍ AKUSTICKÁ TERASA

Golda & Iggy Gott

so
work

FILKING DEAD EVENING, ANEB POUZE CHCÍPLÉ RYBY PLAVOU S PROUDEM

Golda a Iggy Gott na letní terase Podčáry

Letní terasa Podčáry poprvé přivítá dva písničkáře z Plzně, kteří staví svou „výpověď“ – dá-li se tomu tak klišovitě říci – na silných poetických textech v případě Goldy, známého jako basáka, textaře a výtvarníka ze skupiny Znouzectnost, a přímočarých až existenciálních příbězích Iggyho Gotta (alias Petra Dvořáka), jenž svou naléhavostí připomene trochu až Boba Dylana nebo Jardu Svobodu z kapely Traband. Koncert se koná ve středu 19. srpna od 20 hodin. Nenechte si ujít příběhy, které ve vás budou dlouho rezonovat – aneb „Pouze chcíplé ryby plavou s proudem“.

ZBYNĚK KONVIČKA

Seniorům pro radost

Aktivní senioři dnes cestují, sportují, učí se cizí jazyky, pracují na počítačích a žijí společenským a kulturním životem. Centrum kultury města Písek ve spolupráci se Senior Pointem se snaží tyto činnosti podporovat.

V době letních prázdnin je Senior Point sice zavřený, ale od září se můžete těšit na mnoho jak osvědčených, tak i nových aktivit. Ale léto je dlouhé, a my vám rádi čekání na vaše oblíbené akce zkrátíme.

V době letních prázdnin se bude konat na zahradě kulturního domu podvečerní program **Písničky nad Otavou**. Ve čtvrtek 20. srpna od 17 hodin zahraje k tanci i poslechu oblíbený muzikant Jan Kašpárek se svou kapelou Johny Band. Nebude chybět ani možnost venkovního občerstvení. Vstupné je 50 Kč. Seznam všech ostatních akcí najdete na www.centrumkultury.cz. -CK-

Pater Jan Doležal: Kněz nemá stát v koutě, ale ani se podbízet. Ve veřejném prostoru chybí duchovní rozměr

Písecká římskokatolická farnost zažila v posledních týdnech významnou změnu: z jejího čela odešel v půlce července Jan Doležal a nahradil ho Witold Kocon z Polska. Prvně jmenovaný poskytl Píseckému světu bilanční rozhovor.

V katolické církvi je celkem běžné, že se faráři po určité době „stěhují“ z jedné farnosti do druhé, a to na základě rozhodnutí biskupa. Váš případ je však méně obvyklý: po sedmi letech v Písku končíte jako diecézní kněz a odcházíte k řádu redemptoristů, tedy do řeholního života. Jak moc složité pro vás toto rozhodnutí bylo? Co k němu vedlo?

Před sedmi lety jsem byl v Písku ustanoven farářem. To znamená, že mi biskup dal důvěru, abych pracoval v této farnosti. Dekret faráře dává pocit jistoty a stability a také klid pro práci na určitém místě. Je to důležité i pro farnost, kdy lidé ví, že mají svého faráře na dlouhou dobu. Říkal jsem si, že možná zůstanu v Písku až do svého důchodu. Ale Bůh měl evidentně jiné plány. Před čtyřmi lety jsem při duchovních cvičeních vnímal jasný impuls, že můj život a způsob žití mého kněžství se brzo změní. Nevěděl jsem ještě jakým způsobem, ale věděl jsem, že to přijde. Již dlouho jsem přemýšlel o tom, že bych se rád věnoval misijní a evangelizační práci. To znamená, přibližovat zvěst o spáse v Ježíši Kristu lidem, kteří žijí mimo církve. Před 3 lety jsem na jednom setkání slyšel svědectví slovenského kněze o jeho práci na misiích, o řeholním životě. Velmi mě to zasáhlo. Byla to odpověď na moje hledání. Setkal jsem se s redemptoristy. I když jsem jasně vnímal Boží povolání, nechal jsem si další dva roky na to, abych vše důkladně promyslel, rozlišil a modlil se za poznání a odvahu změnit směřování svého života. Každý den jsem se učil říkat „ano“

Bohoslužba u Morového sloupu na Alšově náměstí při procesii s obrazem Panny Marie Písecké, které bylo po revoluci obnoveno v rámci městské slavnosti, konané v Písku od 18. století. Foto J. Škoch, archiv farnosti

této nové situaci a důsledkům, které to přináší. K přestupu do řádu musel dát také souhlas můj diecézní biskup.

Co si od řeholního života slibujete, čeho se naopak obáváte?

Život v řeholní komunitě je jako život v rodině. Víte, že máte s konkrétními lidmi „stejnou krev“. Je to charisma a povolání, způsob života, který vás spojuje. Samozřejmě, že život s druhými přináší i napětí, výměny názorů, nutnost odpouštět a přijímat ty druhé v jejich jinakosti, křehkosti a hříšnosti. Tak je to i v každé rodině. Zároveň vás to formuje a koriguje. A to je dobré.

Dá se toto rozhodnutí nějak srovnat s rozhodnutím stát se knězem?

Vždycky říkám, že nejdůležitějším momentem mého života, kromě mého narození, byl křest. Vidím ho jako ten nejskvělejší dar, který mi moji rodiče dali. Můj život je vykoupen. Nesměřuji ke smrti, ale k životu věčnému. Dostal jsem důstojnost Božího dítěte. Ze křtu vyplývá konkrétní povolání, poslání, které Bůh dává každému pokřtěnému. Mě Bůh oslovil v době dospívání a pozval mě na nádhernou cestu kněžství. Dělal to postupně skrze různá setkání s lidmi, skrze osobní pozvání v modlitbě, skrze Boží slovo. Člověk se to učí vnímat, naslouchat, rozlišovat a nakonec musí učinit svobodné rozhodnutí. Stejně je to i s povoláním k řeholnímu životu. Četl jsem nedávno jednu knihu na toto téma a tam stálo: „Povolání je cesta, která vzniká každý den rozhovorem člověka s Bohem.“ Velmi mě to oslovilo. Kněžství není něco statického, jednou pro vždy daného. Ale je to něco, co každý den znovu novým způsobem vzniká, roste, směřuje a mění se... Tak se i mé kněžství proměnilo v kněžství řeholní.

Jaká největší úskalí se sebou přináší práce faráře? Jaká jsou naopak její největší pozitiva?

Kněžství se dá žít různým způsobem. Kněz může být řeholníkem, učitelem, nemocničním, vojenským či vězeňským kaplanem, spirituálem studentů... nejčastěji však vidíme kněze jako faráře, tedy správce konkrétní farnosti. Mnozí si ani jinak kněze nedovedou představit a mnozí by rádi kněze právě a jedinečně tímto způsobem zaškatulkovali. V současné době je práce faráře náročná. Mnohé farnosti jsou na pokraji fungování. Chybí lidé ochotní žít pro farnost, podílet se finančně, nabídnout své síly a službu pro druhé. Jsme nějak více sobečtí a žijící

Jan Doležal na demonstraci v Palackého sadech v listopadu 2018. Foto Písecký svět / Z. Jelenová

jen pro sebe. Nedostatek kněží nebo spíše přetrvávající způsob pastorace nutí kněze k tomu, že žijí sami na faře, spravují velké množství farností, jejich práce a pozornost je rozptýlena do širokého záběru úkolů a starostí nejen v duchovní oblasti, ale i v oblasti ekonomické, stavební, sociální, psychologické aj. Mnoho kněží je přetížených, unavených, mnozí cítí frustraci, protože nenacházejí pomocníky z řad laiků, nevidí plody své práce. Ale i to ke kněžství patří. Navíc společnost často vnímá kněze jako někoho, s kým si neví rady, kdo tu tak nějak přežil z dob minulých... I s tím se kněz musí vyrovnávat. Přesto všechno se já sám osobně cítím být bohatý devatenáctiletou zkušeností práce s lidmi, bohatý duchovní zkušeností, kterou se mnou mnozí sdíleli, bohatý společným nesením radostí i bolestí života druhých, bohatý zážitky obrácení a změny života, které jsem byl svědkem, bohatý přátelstvím a blízkostí těch, které jsem v životě potkal. Jsem vděčný i za spolupratry kněze, za jejich službu, za jejich skrytý a nenápadný život pro druhé...

Nebojíte se, že se vstupem do řádu ztratíte svobodu jak nakládat se svým volným časem?

Častokrát jsem slyšel z úst lidí: „Tak to už nebudete moci dělat to a to...“ Představa kláštera a života v něm je někdo dost pokřivená různými předsudky a neznalostí. Různá řeholní společenství mají své charisma a způsob života se podle toho liší. Redemptorista není trapista. Život ve společenství redemptoristů zahrnuje určitý řád, úkoly a odpovědnost, ale zároveň je zde také prostor pro osobní život. Každý řeholník má také dovolenou, kterou tráví tak, jak sám uzná za vhodné. Navíc mnozí lidé vnímají svobodu jako neomezenou možnost dělat si co chci. Ale taková svoboda neexistuje. Toto není svoboda, ale anarchie. Svoboda je prostor, ve kterém se mohu pohybovat.

Dokončení na str. 16

Pater Jan Doležal: Kněz nemá stát v koutě, ale ani se podbízet...

Pokračování ze str. 15

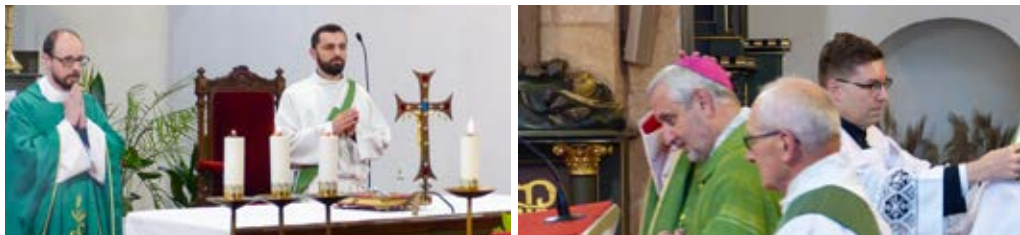
Svobodně se pro něco mohu rozhodnout, ale vždy musím mít na paměti také život druhým a jejich prostor svobody. Vstupem do řehole nevnímám, že něco podstatného ztrácím, ale naopak. Svobodně se rozhoduji vstoupit, vytváří se mi tím prostor k životu s druhými a pro druhé, s tím souvisí od-

Z demonstrace v Palackého sadech v listopadu 2018.
Foto Písecký svět / Z. Jelenová

povědnost a konkrétní práce a úkol. Vycházím na cestu, která má pravidla a řád, ale přesto a právě proto, má v sobě obrovský prostor svobody...

V Písku jste se aktivně zapojoval do společenského dění: vystoupil jste na oslavách 17. listopadu, nechal jste sloužit mši na výročí smrti Jana Palacha atd. Dovedu si představit, že jste se dočkal velmi různorodých reakcí jak z řad katolíků, tak z řad většinové populace. Bylo tomu tak? Mohl byste uvést některé konkrétní reakce?

V půlce letošního července Jana Doležala v Písku nahradil nový farář Witold Piotr Kocon z Polska. Do funkce jej uvedl českobudějovický biskup Vlastimil Kročil. Foto Ondřej Untermüller

Už jsem napsal, že kněz je někdy vnímán jako jakýsi podivín, relikv minulosti, někdy si lidé s přítomností kněze neví rady. Záleží také na knězi samotném, jak tuto pozici ustojí, zda má co nabídnout. Myslím, že život kněze má být pro druhé znamením. Člověk nesmí stát v koutě, ale ani se podbízet. Kněz má svou hodnotu v něčem jiném než v tom, jak ho hodnotí a soudí lidé. Snažil jsem se nestavět své kněžství na tom, zda mě lidé hodnotí pozitivně či negativně. Zmiňované akce jsem vnímal jako důležité a jsem rád, že na nich mohlo zaznít Boží slovo, protože duchovní rozměr ve veřejném prostoru často úplně chybí. Ne náhodou se o něčem hovoří jako o „bezduchu“. Takovým akcí je spousta. Cítíte tam takovou zvláštní prázdnotu. A pak přijdete někam a vnímáte Boží blízkost, zazní Boží slovo a vidíte, jak se to lidí dotýká. Doslova hltaří to slovo, dotýká se jich to, proměňuje je to... Něco si odnáší. To jsem osobně vnímal onoho 17. listopadu nebo při zahajování adventu na Velkém náměstí...

Jak jste během svého působení v Písku spolupracoval s vedením města? Vytkl jste si přitom nějaké cíle?

Fungování vztahu starosta – farář je důležité. Vytváří to dobrou atmosféru v městě či vesnici. Z mé strany v tomto směru byla vždycky vstřícnost. Za 19 let kněžství jsem se setkal jen s málo starosty, kteří by o tuto spolupráci nestáli. Někdy to chtělo čas na vzájemné poznání a navazání důvěry a vztahů. Podobně to bylo i v Písku. Spolupráce s městem, myslím, fungovala k prospěchu a dobru všech.

Foto J. Škoch, archiv farnosti

Vzpomenu městskou slavnost, setkání zástupců přemyslovských měst aj. Městu Písek patří dík za finanční pomoc při opravě střechy klášterního kostela. Věřím, že také dostojí svému slibu finančně podpořit opravu střechy děkanského kostela.

Jak jste prožíval zákaz sloužení mší a setkávání se s lidmi během pandemie?

Pro mě to byl zvláštní, ale požehnaný čas. Byl jsem skoro pořád sám. Sloužil jsem mši svatou soukromě, což jsem do té doby málokdy dělal. Uvědomoval jsem si více, že hodnota kněze nespočívá v aktivismu, výkonu a množství „odvedené práce“. Když jsem v duchu každý den žehnal z okna svým farníkům a lidem ve městě, cítil jsem se být skutečně knězem v tom pravém slova smyslu. Jako ten, kdo stojí před Bohem, aby vyprošoval požehnání druhým. Hodnotu vidím právě v té skrytosti, nepočitatelnosti, nevýkonu. Využil jsem tento čas ke studiu, modlitbě, odpočinku, načerpání. Odmítal jsem i nabídky mít bohoslužby přes internet. Přenosů tohoto typu byla spousta. Myslím, že i právě ten čas, kdy věřící museli hledat nové způsoby projevů zbožnosti, kdy třeba slavili bohoslužbu různým a někdy velmi nápaditým způsobem v rodinách, byl cennou zkušeností. Vnímám, že z duchovního hlediska nám Bůh vzal oporu svátostí, bohoslužby, abychom v sobě rozvíjeli i jiný druh zbožnosti a nacházeli Boží slovo. Vnímám jsem samozřejmě i těžkosti mnohých v podnikání, velký tlak na rodiče kvůli vyučování dětí, tíživou samotu starých lidí... Snažil jsem se je na dálku podporovat a nést tyto těžkosti s nimi. Na druhou stranu chci poděkovat i několika farníkům, kteří projevili starost a zájem o mě a mou situaci, kdy mi třeba zavolali nebo přinesli oběd. Bylo to milé a laskavé gesto. Nevím, zda bych se svým kuchařským uměním neumřel za ty dva měsíce hladu...

Co byste na závěr popřál písecké farnosti, Písečanům a městu Písek?

Chci především poděkovat za těch krásných sedm let, kdy jsme mohli kráčet spolu. Ten čas mě obohatil a s odstupem času jistě ještě mnohé docením. Budu na Písek s láskou vzpomínat a zůstane v mém srdci. Chci se rozloučit požehnáním, které vyprošuje všem obyvatelům Písku: „*Ať Vám Hospodin žehná a chrání Vás. Ať nad Vámi rozjasní svou tvář a je Vám milostivý. Ať k Vám Hospodin obrátí svou tvář a obdarí Vás pokojem.*“ (Srov. Num 6, 24 – 26)

ONDŘEJ BLAŽEK

„Nikdy nedávej si ni jediný zub tahati...“ – kterak naši předci o chrup svůj pečovali

Kdoví, jak se o svůj chrup starali zakladatelé a první obyvatelé města Písku. Souhrnně však lze říci, že podle archeologických nálezů měli staří Slované daleko lepší stav chrupu, než ho máme my dnes. Rozhodně nejedli rafinovaný řepný cukr, stále žvýkali pryskyřici a šťourali se v ústech různými párátky. A to k lepším zubům stačilo.

Zubní hygiena v průběhu dějin velmi upadla. Po zubním kartáčku, který údajně objevili Číňané na počátku 16. století, průměrný Středoevropan ani o dvě stě let později nikterak netoužil. Za vrcholné období zubní zkaženosti u nás je považován přelom 18. a 19. století. Člověk se zdravými zuby v té době v podstatě neexistoval. Možná i proto otevřeli v roce 1810 ve Vídni první specializované zubní učiliště. Vzhledem k faktu, že však bylo jediné na celou velkou monarchii, začali se vystudovaní stomatologové šířit po zdejších končinách velmi, velmi pomalu.

Používání kartáčku se stalo běžnou záležitostí až na samém konci 19. století, stejně tak jako užívání zubní, většinou lékořicové pasty. Nejčastější ústní bolesti v té doby nebyly již záněty nebo obroušené zuby, nýbrž kazy. Mnohem více postihovaly ženy, což se přičítalo například kojení a menstruaci, ale i dlouhým hodinám nad knihou či klavírem. Na volný pohyb tak prý ženám nezbyval čas. Tím pádem měly menší hlad a konzumovaly méně jídla a hlavně soli, která byla považována za základní stavební součást zubu. K době čištění se pak nejlépe podle novínového článku

Kalendář na rok 1897 s reklamou na zubní přípravek, sbírky PM

v píseckém Otavanu hodila chvíle po obědě a večeri, a „ne ráno, jak se všeobecně děje.“

Ještě v polovině 19. století se léčení zubů v menších městech věnovali téměř výlučně ranhojiči, tedy lékaři bez většího, natož stomatologického vzdělání. To jim však nebránilo v provádění všemožných zubařských úkonů. Situaci postupně zlepšoval stále větší počet kočovných specialistů, kteří čas od času zajeli i do Písku. Již v roce 1864 v hostinci U Páva zasazoval „celé souzubi“ jistý Ledinský z Českých Budějovic. Zvláště očekávané byly zastávky plzeňského Leo Weinfelda, který vždy několik dní ordinoval v hostinci U Bílého

lva. Odborně zde zhotovoval „umělé zuby a chrupy, které byly na vídeňské výstavě v roce 1873 následkem své krásy, přirozeného vzhledu a účelnosti vyznamenány.“ Weinfeld navíc tyto zuby zasazoval „dle nejnovějšího způsobu bez bolesti a mluvčím nevadící, a ku žvýkání a kousání úplně se hodící.“

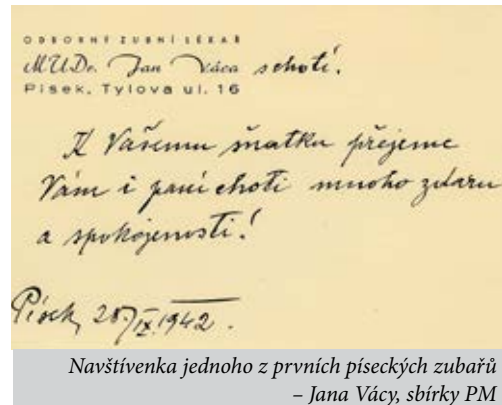
Písku se nevyhýbali ani specialisté z tehdejší metropole. Hlavně tedy zubní lékař MUDr. E. Plowitz, který měl jinak svou ordinaci na Marienhilferstrasse. Ten například v roce 1880 pobyl v Písku téměř dva týdny a se svým „amerikánským zubním operátorem zhotovoval umělé zuby a celé chrupy bez odstraňování kořenů, trvale plomboval duté zuby zlatem, stříbrem a cementem.“ Za ceny mírné úřadoval v hotelu U Zlatého kola.

Když nebyl zrovna žádný zubař v okolí, mohli Písečtí pohanění touhou po zdravém chrupu za lékaři i dojíždět. Své zubní služby nabízel třeba Antonín Zdařil, stomatolog z Františkova nábřeží v Praze. Ale nabídka nebyla rozhodně nepřehledná, vždyť ještě v 80. letech 19. století byly v celé Praze zubní ordinace pouze čtyři.

A tak se lidé museli často spolehnout jen na zdejší felčary nebo na pestrou nabídku lékárníků. V lékárně „U Bílého lva“ nabízel Rudolf Dvořáček zubní thé proti bolení, kapky domácí, pilulky zubní, zubní mýdlo, zubní tmel, zubní těsto a dokonce i zubní pastu od dr. Poppa, dvorského zubního lékaře ve Vídni. Tento medikament chránil zuby před hnilobou a vikláním a podle inzerce jej doporučovalo na dva tisíce nejslovutnějších evropských lékařů. V nabídce mu nechyběl ani zubní kartáček, aromatizovaná voda „k zapuzení pachu z úst“ a císařská vodička. Její výrobce Goldman z Drážďan nabízel 1000 zlatých tomu, koho by po jejím použití chrup stále bolel.

Umělá kousadla a speciální preparáty

Písečané si mohli pořídit i „umělá kousadla“. Reklamy na ně zaplnily písecký tisk na konci 19. století a jejich hlavní předností byl fakt, že nedávaly jidlům žádnou nechtěnou příchut, jak to zřejmě bylo u mnoha jiných zubních náhražek té doby. Proti zahraniční konkurenci různých přípravků (zdejší tisk je posměšně nazýval „Zahnpulvry“ a „Mundwasry“) se pak jen těžko prosazoval český zubní krém Libuše, který vyráběl v Brně Alois Mikulášek. Ten hrál na staronárodní notu, a ač o chrupu legendární kněží není nic známo, byla na jeho tubě zachycena, jak věští nad

Navštívenka jednoho z prvních píseckých zubařů – Jana Vácy, sbírky PM

Prahou. V Písku ji nabízel drogist Jan Novák.

To jeho kolega z Velkého náměstí Josef Reichl vyrobil vlastní „kosmetický preparát.“ Svůj bylinný prášek na zuby pojmenoval skromně „Reichlín“. „Reichlín jest nejlepším prostředkem ku cidění zubů, jež nabývají při používání téhož běloskvoucího lesku a vedle toho působí též k odstranění zubního kame-ne a jímak vlivem svým stává se nepostradatelným na toaletním stolku každého, kdo dbá o své zuby,“ popisoval písecký drogist, který však zřejmě se svým přípravkem velkou díru do světa neudělal.

Opravdový zubní specialista si v Písku otevřel ordinaci pravděpodobně až v roce 1893. Byl jím MUDr. Stanislav Procházka a od bolesti zbavoval své pacienty v domě čp. 104 na Budějovickém předměstí. O deset let později ho doplnil MUDr. Alois Pavelec. Ten dokonce na Havlíčkově náměstí sloužil každodenně, tedy i ve dnech svátečních a o nedělích. Třetí píseckým zubařem pak byl od roku 1910 MUDr. Jan Váca.

Svět stoliček, řezáků či špičáků byl ještě dlouho do dvacátého století plný bolesti, strachu, tajemství a lidového léčitelství. Nedůvěra k zubařům přetrvávala, vždyť i věhlasný Sebastian Kneipp nabádal: „*Nikdy nedávej si ni jediný zub tahati, nýbrž dbej o utišení bolesti, kdykoli některý zub začne bolet, neboť milejší je mi vždycky zub kotlavý nebo vyžraný než žádný.*“ A svůj chrup léčil poléváním hlavy, kolen a kyčlí. Lidé se stále mohli dočíst, že si zčernalá a zkažená místa v zubu mají raději sami ostrým předmětem vyškrábat. A pokud se v této době složitější zubní zákrok podařil, děkoval majitel vyléčených zubů samou radostí lékaři často i veřejně v novinách. Péče o zuby byla navíc nákladnou záležitostí. V roce 1903 pátral písecký policejním úřad po majiteli nalezeného umělého zubního chrupu. Kdo ví, zda si jej původní vlastník vyzvedl. Pokud ne, přišel nejen o zuby, ale i o velké bohatství.

JAN KOUBA

Autor je etnograf Prácheňského muzea

Foto na obálce: Ordinace zubního lékaře s vynálezem 19. století – vrtačkou s propracovaným mechanizmem na nožní pohon, expozice Regionálního muzea v Českém Krumlově

Eva Bovoli: Z Písku do Itálie a zpět

S Evou Bovoli jsem se seznámila v Prácheňském muzeu v minulém roce, u příležitosti výstavy výtvarnic zabývajících se textilní technikou patchworku. Její díla mne velmi zaujala nejen vynikajícím řemeslným zpracováním, ale také pozoruhodnou výtvarnou kvalitou.

Ke svému překvapení jsem se dozvěděla, že je písckou rodačkou, žije v Itálii a se svým manželem se chystají přestěhovat do Čech. Jejich návrat oddálila koronavirová epidemie, ale v současnosti již společně zabydlují svoje malé sídlo v Heřmani. A tak jsem Evu pozvala na skleničku jejího oblíbeného bílého vína a na mé zahradě jsme si povídaly. Nejdříve jsme probraly naše zahradnické úspěchy. Eva je také zapálenou pěstitelkou okrasné, ale i užitkové zahrady a nejen krásné květiny, ale také kvalitní zelenina jsou pro ni důležité. Přes přírodní krásu jsme se dopracovaly k hlavnímu tématu našeho rozhovoru a tím je umění...

Evo, jsi písckou rodačkou, kromě toho, že jsi studovala na zdejší gymnáziu, ses také věnovala zpěvu. Řekni prosím, jak to bylo?

Vždy jsem ráda zpívala a moje představa o budoucím životě byla, že se stanu zpěvačkou. Studovala jsem sice flétnu, chtěla jsem ji studovat i na konzervatoři, ale nevyšlo to. A tak jsem se zcela omylem ocitla na gymnáziu. Od 14 let jsem zpívala v orchestru mladých Oldřicha Kinkora, pak přišly jiné různé kapely a skupiny, ale postupně jsem si zničila hlas a se zpíváním byl konec.

Oblast výtvarného umění ti byla blízká odjakživa? A jak se stalo, že se tvůj zájem zaměřil do oblasti textilních řemeslných technik?

Vůbec neumím malovat ani kreslit, ale od mala jsem si potají pletla a šila. Pak už jsem byla dospělá a šila jsem oblečení pro blízké, barvila jsem si látky, vymýšlela různé náhrady za nedostupné zdobné prvky. Jakmile to bylo možné, odešla jsem ze zaměstnání a živila jsem se pletením originálních svetrů.

Z výstavy textilních quiltů Evy Bovoli v Prácheňském muzeu. Foto Václava Komarovy

Provdala ses v roce 1996 do Itálie. Do země, kde se můžeme s uměním potkat na každém kroku. Asi jsi tam získala mnoho inspirace...

V Itálii se můj zájem postupně proměnil ve vášně. Otevřel se mi svět quiltu. Velký výběr literatury, látky, o kterých se nám v Čechách tenkrát ani nezdálo. Absolvovala jsem několik kurzů v art quiltu. A začala jsem si jít vlastní cestou, líbí se mi hledat nezvyklé kombinace barev a látek. Dobarvovat si je, používat i staré látky vlněné a hedvábné anebo vyřezané krásné italské košile mého manžela. Velký důraz kladu i na quiltování, což je konečné prošíání quiltu na stroji technikou volná ruka – free motion. To, co jsem se naučila, jsem předávala dalším zájemcům v kurzech. Protože jsme si pořídili dům nad Bolognou s velikánskou zahradou, pustila jsem se do krásné práce barvení hedvábných šál ve spojení s vlnou. Měla jsem to rozložené na trávníku, a pak jsem to vařila doma na sporáku a můj muž se vždy ptal: co to vaříš dobrého?

V roce 2013 jsi otevřela v Praze svůj obchod s nabídkou textilních originálních výrobků, ručně pletených svetrů, ručně barvené a sprádané pletací příze a nejrůznějších doplňků jako knoflíky, prýmký, mašle, brože, šifonové šály apod. Byla jsi jako majitelka obchodu úspěšná? V tu dobu jsi byla ještě domovem v Itálii, to muselo být náročné...

Dovážela jsem především kvalitní italskou vlnu. Sama jsem si ji jezdila vybírat a pak jsem si ji taky autem přivezla. Chtěla jsem pletáčkám do Prahy přivést kvalitu a krásu materiálu. Na tom mi totiž nejvíc záleží. Mám takovou filozofii: když už do pletení nebo šití dávám svůj čas, energii a invenci, tak ať je to z kvalitního materiálu, který si užiju dobře nejen, až bude vše hotové, ale i při tom procesu, kdy se materiálu dotýkám a trávím s ním hodiny a hodiny svého jedinečného času. Skočila jsem tedy do podnikání s velkým nasazením, byla jsem v Praze sama, můj muž byl pořád v Itálii, žila jsem jenom obchodem – a to nejsem obchodnice. Jsem spíš společenský člověk, jde mi především o dobré

Eva Bovoli v italské vile básníka a spisovatele D'Annunzio u Lago di Garda.

a hezké vztahy. A tak jsem se totálně vyčerpal, neměla jsem kde dobít energii, dnes se tomu říká vyhoření. Obchod jsem zavřela po pěti letech.

Ale ani tato zkušenost tě neodradila od tvé vášně, tvůrčí práce s textilem. V jaké oblasti této činnosti se cítíš nejlépe? Je to už zmiňovaný quilt, anebo se také ráda pustíš do různých experimentů?

Zkušenost s obchodem mi v žádném případě nevzala chuť pokračovat v textilní tvorbě. Naopak, mám na ni zase více času a chuti. Nemohu říct, že mám ráda jenom šití quiltů. Zároveň miluju pletení, a to především techniku „fair isle“ – vyplétané vzory. Prokládám předem ušlechtilých přízí a pak taky ráda šiju ruční techniku „korak“ z vlněných a hedvábných látek nebo „millefiori“. Zkousím míchání různých technik.

Tvá dcera v Itálii vystudovala. Je její svět blízký výtvarné oblasti? Nebo se vydala jiným směrem?

Moje dcera vystudovala v Itálii stavební inženýrství. Shodou okolností po studiu se ocitla v Praze, našla si tam italského manžela, je doma na mateřské a k mému velkému překvapení (bez mého přičinění) začala sledovat nové trendy v pletení, vyhledává krásné materiály a plete.

V současnosti se s manželem zabydlujete v Heřmani u Písku. S touto neposednou a kreativní povahou předpokládám, že ve své cestě za textilními technikami bude pokračovat. Máš nějaké vize, které bys chtěla naplnit? Možná radikální změna prostředí posune tvoji invenci novým směrem?

Moje vize je taková: nechat tu po sobě malou stopu v krásných quiltech, šít a tvořit lépe a krásněji pro oblažení sebe i jiných.

Evo, nemohla jsi náš rozhovor zakončit lépe než touto jednoduchou větou. Člověk, který svojí prací dopřává nejen sobě, ale i svému okolí radost a krásu, naplňuje svůj život vskutku smysluplně. Přeji tobě i nám hodně radosti z tvůrčí práce. A na tvé zdraví! – To víno je skutečně moc dobré...!

IRENA MAŠÍKOVÁ KONŠTANTOVÁ

Osudový příběh jednoho pochopa z NDR

Ptáci umí létat a to jim umožňuje rychle reagovat na změny životního prostředí. Místa, ve kterých se přírodní podmínky pro jejich život zhoršily, opouštějí. Proto se někde počty ptáků určitého druhu snižují. Důvodem může být to, že tento druh nemá podmínky pro hnízdění nebo že se změnilo prostředí a tím se snížila potravní nabídka. Lidé mne často upozorňují, že je v jejich vesnici méně vrabců obecných, a proto mají pocit, že vrabci ubývají...

Je třeba si uvědomit, jak se naše vesnice časem změnily. Vesnická stavení nebyla tak uhlazená jako dnes, a tak měli vrabci dost možností postavit si svá vrabčí hnízda za trámy nebo pod střechou. Dnešní stavby jsou důsledně opláštěné, bez dutin a děr. Takže první důvod – vrabci nemají kde hnízdit. Druhým důvodem je, že se výrazně snížil domácí chov drůbeže, na kterém se vrabci přizívovali.

Vrabci proto některá místa opustili, ale většinou si našli jiná příhodná místa. Největší píscká kolonie vrabců domácích byla za písmeny nápisu Železářství nad poštou v Žižkově ulici. Tento obchod už neexistuje a tím zanikla i tato kolonie. Vrabci si však našli jiné možnosti a ve větší míře osidlují zemědělské stavby, které jim ještě stále poskytují podmínky pro hnízdění a také nabídku potravy.

V tomto úvodu jsem popsal situaci, kdy určitý druh u nás někde ubýval, ale na jiném místě zase přibýval. Tato situace nepopisuje změny početnosti druhu v rámci celostátní. Jsou druhy, které na území naší republiky ubývají, a jiné zase přibývají. Jako ukázkou jsem zvolil pro tento článek jednoho zástupce dravců, který by měl mít v rybníkatém Jihočeském kraji dobré podmínky. Jedná se o zástupce skupiny dravců, kterým se kvůli klátivému letu říká motáci. My se teď budeme zabývat **motákem pochopem**, který si pro hnízdění vybírá přednostně rákosiny.

Údaje z 19. století pocházejí od D. Vařečky (Ptactvo Písecka, 1985). V tomto prameni je po-

psáno, že pořádku hnízdí u Kestřan, Tálína a Ražic, dále u Humňan a na dvou místech na Strakonicku (u Lnář a u Kocelovic). Konkrétní údaje z počátku 20. století chybí, první doložené hnízdění v Čechách je až z roku 1940.

První pozorování na Písecku pochází od ing. Jiřího Andresky, který ještě jako student píscké lesnické školy pozoroval na podzim 7. září 1950 čtyři pochopy na Řezabinci. Hnízdění bylo v této rezervaci prokázáno až o deset let později, když P. Branžovský našel 3. června 1960 v rákosině hnízdo s pěti mláďaty a další rok 3. dubna na stejném místě hnízdo s 5 vejci. V roce 1973 činil hrubý odhad pro celou ČR 50 párů. V letech 1981-1985 jsem jako zoolog muzea prováděl faunistický průzkum Písecka, jehož výsledkem bylo zjištění 19 hnízdišť pochopů, jejichž obsazenost se pohybovala mezi 9 a 16 páry. Nejvyšším počtem hnízd na jedné lokalitě se mohl chlubit rybník Řezabinec v roce 1982, kdy v jeho rákosinách hnízdilo pět párů pochopů. Po roce 1985 se počet hnízdišť na Písecku pomalu zvyšoval, ale na Řezabinci už byla jen dvě nebo tři hnízda. Na zvyšujícím se počtu pochopů u nás se podílelo šíření tohoto druhu z Německa. Dokladem tohoto šíření na Písecku byl mladý pták kroužkovaný 24. června 1978 v Roebingen (Eisleben) v tehdejší Německé demokratické republice (NDR). Jeho příběh stojí za zaznamenání.

Mně se dostal do rukou po třech letech od okroužkování, 6. června 1981. V ten den jel z Českých Budějovic do Písku řidič nákladního auta a na úrovni Nového Dvora uviděl, jak se nějaký větší pták plácá v příkopu. Neváhal, zastavil, vzal tašku, dravce do ní strčil a přivezl mi ho do muzea. Jednalo se o mladého motáka pochopa. Takový dravec byl tehdy vzácný sám od sebe, ale pro mne ještě vzácnější, protože měl kroužek z Německa. Takže závažný důvod k záchraně jistě byl.

Při prohlídce jsem zjistil, že má poraněné pravé křídlo. Bylo třeba zjistit, jestli pod otokem nejsou zlomené kosti. Když jsem se ujistil, že jsou kosti v pořádku, domluvil jsem se s kamarádem, písckým veterinářem Frantou Hanákem, na léčbě. Pochop jsem zavřel do muzejního skládku a kromě krmení a podávání antibiotik jsem se mu nevěnoval. Šlo mi o to, aby si uchoval odstup vůči člověku pro budoucí bezproblémový návrat do přírody. Po třech dnech léčení bylo jasné, že se mu vracejí síly. Jakmile jsem otevřel dveře, abych mu předhodil krmení, pochop si lehl na záda, výhrůžně syčel a sekal pařáty. To bylo dobré znamením úspěšné léčby. Antibiotika jsem vkládal do potravy, takže nebyla nutná fyzická manipulace s pacientem.

Toto je hlavní hrdina příběhu ve chvíli, kdy byl přitráven botulotoxinem, a tak si na mne počkal, abych ho znovu zachránil. Foto Karel Pecl

S rentgenem by to bylo jistě snadné, ale v těch letech ještě veterináři s vybavením pro všechno nefungovali. A neexistovaly ani záchranné stanice. Musel jsem se tedy postarat sám.

Položil jsem si pochopa zády do klína, levou rukou jsem mu chytil nohy, abych předešel posekání pařátů. Na hlavu jsem mu nasunul plátěný pytlík používaný k transportu chycených ptáků při kroužkování. Bylo mi jasné, že můj průzkum bude hodně bolestivý, a neměl jsem nic, čím bych bolest pacienta utlumil. Zkusil jsem aspoň omluvnou řeč. Monotónním hlasem jsem mu vysvětloval, že mu nechci ublížit, že to dělám pro jeho dobro a že ho chci zachránit. Při tom jsem promáčkával otok až ke kostem, takže to muselo hodně bolet. Přesto byl pochop naprosto klidný, jako by chápal, že to dělám pro jeho dobro. Pro zjištění rozsahu zranění jsem potřeboval obě ruce, a tak mi nezbyvalo, než levou rukou držet nohy pusť. Mohl jsem očekávat, že pochop bude na bolest, kterou mu vyšetřením působím, reagovat sekáním pařátů. K mému překvapení se nic nestalo. Pochop si nechal bolestivě prohmatávání líbit. Jako by věděl, že to dělám pro jeho dobro. Tenkrát mne to velmi udivilo. Během let jsem se jako zoolog přesvědčil, že zvířata dokážou poznat, že jim působíte bolest, protože jim chcete pomoci. Dokonce se občas stane, že zraněná divoká zvířata vyhledají člověka s nadějí, že jim pomůže.

Když jsem se ujistil, že jsou kosti v pořádku, domluvil jsem se s kamarádem, písckým veterinářem Frantou Hanákem, na léčbě. Pochop jsem zavřel do muzejního skládku a kromě krmení a podávání antibiotik jsem se mu nevěnoval. Šlo mi o to, aby si uchoval odstup vůči člověku pro budoucí bezproblémový návrat do přírody. Po třech dnech léčení bylo jasné, že se mu vracejí síly. Jakmile jsem otevřel dveře, abych mu předhodil krmení, pochop si lehl na záda, výhrůžně syčel a sekal pařáty. To bylo dobré znamením úspěšné léčby. Antibiotika jsem vkládal do potravy, takže nebyla nutná fyzická manipulace s pacientem.

Dokončení na str. 20

Letos na začátku července byl na Makov přinesen zraněný samec pochopa. Foto Záchraná stanice živočichů Makov

Osudový příběh jednoho pochopa z NDR

Pokračování ze str. 19

Tím bylo zajištěno, že uzdravený moták pochop nebude brát člověka jako přítele a nebude se tím vystavovat nebezpečí. S přibývajícimi dny se křídlo postupně zotavovalo. Pochop nejdřív poskakoval po místnosti a mával křídly, později i sem tam popolétl, a když už začal létat, byl čas zkusit jeho vypuštění.

Bylo to 19. června, tedy 13. den od zranění, kdy jsem se rozhodl pro vypuštění. Jako nejvhodnější místo jsem zvolil rybníční rezervaci Řezabinec. Rozsáhlé rákosiny mohou poskytnout úkryt a bohatá fauna snad i potravu pro začátek. Pochopa jsem vypustil na louce za rybářskou baštou. Nevěděl jsem, jak dobře bude létat, ale povedlo se. Pták se vznesl a přelétl cíp rybníka směrem k lesíku pod tratí. Popřál jsem mu dlouhý život. Udělal jsem, co jsem mohl, teď už je to na něm. Jak běžel čas a s ním jiné zážitky a starosti, na uzdraveného pochopa s německým kroužkem jsem zapomněl.

Šance, že se o dalším osudu budu moci něco dozvědět, byla mizivá. Pokud by nějaký kroužkovatel tohoto dravce chytil nebo se našel jeho kroužek, informace by šla do NDR a já bych o tom nevěděl. Pustil jsem to z hlavy. V červnu následujícího roku jsem jako vždy kontroloval hnízda pochopů na Řezabinci kvůli kroužkování mláďat. Procházel jsem rákosinou, brodil se bahnem a bloudil mezi trsy rákosy, které trčely půl metru nad mou hlavou. Nedaleko starého pochopího hnízda jsem zaslechl známé skřípavé volání. Domníval jsem se, že by někde poblíž mohlo být pochopí mládě. Šel jsem za hlasem a strnul jsem překvapením. Na vrcholu rákosového trsu seděl samec pochopa s kroužkem na noze. Překvapilo mne, že neodlétl. Opatrně jsem se k němu blížil s nadějí, že bych ho mohl chytit do ruky. To se bez problémů podařilo. Jaké bylo mé překvapení, když jsem podle německého kroužku zjistil, že je to můj kámoš z NDR! Ale proč mi neulétl? Něco bylo špatně. Vyšel jsem s úlovkem na louku a zkusil ho vyhodit do vzduchu. Neletěl, přistál dva metry přede mnou. Jediné, co dokázal,

bylo poskakování s roztaženými křídly. Došlo mi to. Jednalo se o typický příznak pokročilé otravy botulotoxinem. Na počátku 90. let na Řezabinci, ale i na jiných jihočeských rybnících umíraly desítky ptáků. V mělké hnojící vodě přibřežní zóny se vytvořilo bezkyslíkaté prostředí s botulotoxinem a ptáci, kteří tam hledali potravu, se otrávil. Pokud nějaká šelma nebo dravec využil otráveného jedince jako potravu, otrávil se také. To byl nejspíš případ mého pochopa. Dobrá zpráva byla, že šlo o prvotní stadium, kdy byla ochromena jen křídla. V tomto stavu se dá otrava zvrátit. Stačí k tomu čistá voda a nekontaminované krmení. Takže další pokus o záchranu. 11. června jsem pochopa opět zavřel do skládku a poskytoval mu čistou vodu, laboratorní myši a kuřata. Dobrá věc se podařila. Již po týdnu jsem ho znovu, a tentokrát už naposled, s práním dobrého zdraví vypustil. Ale už ne na otráveném Řezabinci, ale za Putimskou Vysokou.

KAREL PECL
spolupracovník Prácheňského muzea
a Záchrané stanice živočichů Makov.

SUDOKU:

Vaším úkolem je co nejrychleji doplnit tabulku číslicemi 1 až 9 tak, aby se žádná číslice v žádném sloupci, řádku, a ani v jednom z devíti čtverců o hraně 3 čtverečky neopakovala. Vlevo jednodušší, vpravo obtížnější.

1	6	9					4	3
		4		9	3		7	
					4			9
			9			2	8	
	4			6		5		
3	8				2			
			7	4		3		
4		8		5				6
7		1	3				9	2

1	7			9	5			
				4				
	2		6					5
		2					1	9
3		4						
			9	2	6		7	
9	3		8				2	7
			5			1		
	4			9	8			

POHŘEBNÍ SLUŽBA HABICH PÍSEK a okolí od roku 1994

Budějovická 436 (vedle Jikastu)
Jeronýmova 312
www.pohrebnislužbapisek.cz
e-mail: habichj@seznam.cz ZNAK KVALITY
Tel.: 382 213 541 – 382 224 477
Stálá služba SO, NE, svátky 602 472 885

MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK
POHŘEBNÍ SLUŽBA
MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.

NEPŘETRŽITÝ PROVOZ VČETNĚ VÍKENDŮ A SVÁTKŮ
Pohotovost 604 221 737 ZAJIŠŤUJEME
Lesní hřbitov - mobil 737 206 711 KOMPLETNÍ
SLUŽBY
Lesní hřbitov - kancelář 382 212 011
E-mail: hřbitovy@ms-pisek.cz
WWW: www.ms-pisek.cz

ZAJISTÍME OD EKONOMICKÝCH AŽ PO LUXUSNÍ POHŘBY
KLIENT MÁ PRÁVO VYBRAT SI POHŘEBNÍ SLUŽBU
JSME DRŽITELEM CERTIFIKÁTŮ

POHŘEBNÍ SLUŽBA FOITOVÁ – VRBA Písek a okolí Harantova 415

Stálá služba 24 hodin denně,
též SO, NE a svátky
Tel. 382 218 021, 606 484 553, 606 759 109
e-mail foitovadana@seznam.cz www.pohreb-pisek.cz

Léto se ŠVAGRem – Dejme zelenou ZELENÉ! I děti mohou změnit svět a ŠVAGRova Kniha rekordů

I přes koronavirová omezení jsme se letos nevzdali a společně s dětmi z dětských domovů z Písku, Zvíkovského Podhradí, Žichovce a pěstounských rodin jsme prožili v prvních dvou týdnech prázdnin další úžasný ŠVAGRpobyt na Vysočině, ve víšce Hřibčici. Letos na všudypřítomné a čím dál tím více aktuální téma ekologie, ochrany klimatu a naší planety. Díky Grétě, která nás provázela celým pobyt, jsme se dozvěděli spoustu nových a zajímavých věcí a měli jsme se – jak jinak než skvěle. Třeba i my po kapkách teď dokážeme lépe přispět k lepšímu prostředí kolem nás.

Pro ty, kteří dávají přednost příměstským pobytům, jsme pak v termínu od 20. – 24. 7. připravili v nedalekém Tálíně program na téma Kniha rekordů. Tento pobyt byl zaměřen především na děti z pěstounských rodin z Písecka. Je ale otevřen i ostatním, tak aby byla zajištěna přirozená integrace, což je jeden z dlouhodobých cílů našeho snažení. Každý z účastníků v sobě našel rekordmana. Každý totiž je v něčem nejlepší!

Text a foto MARTIN ZBORNÍK

Kdo probouzí bestii?

Můj otec se narodil v roce 1921 a moje matka v roce 1923. Píši to proto, že když naši Československou republiku v letech 1938 a 1939 obsadila německá vojska a napadením Polska zahájilo hitlerovské Německo druhou světovou válku, byli mladí lidé narození v těchto letech totálně nasazeni na nucené práce do „Reichu“. Moji rodiče museli pracovat v berlínské zbrojovce od roku 1942 až do května 1945. Když se po skončení války vrátili domů, byli ve velmi špatném zdravotním stavu. V době mého dospívání mi oba vyprávěli, jak s nimi v pracovním lágru zacházeli, jak neměli oblečení a obutí, že museli jíst jídlo, které by doma nedali ani jako žrádlo prasatům, a jak se k nim dozorcí a dozorkyně chovali. A tak v celém kontextu toho, co Němci tehdy napáchali, jsem nabyl přesvědčení, že to není národ, který by si zasloužil můj obdiv, spíš naopak. Tento názor mne provázel ještě zcela nedávno.

Pak jsem se ale setkal s Petrem Staňkem, který mi vyprávěl svou anabázi útěku z komunistického Československa v roce 1980 s jeho ženou Kateřinou a třináctiletou dcerou. Ve svém článku „Komu, za co a jak poděkovat“ (Písecký svět 12/2020) jsem se zmínil o exodu mnoha obyvatel Československa po roce 1948, 1968 a pak později za normalizace v 70. a 80. letech. Tehdy při Petrově vyprávění jsem si uvědomil, že mnoho utečenců skončilo v tehdejší Německé

spolkové republice (NSR) a začalo tam nový život s tím, že se do vlasti možná nikdy nebudou moci vrátit. A tehdy jsem Němce vzal na milost. Nestalo se, nebo o tom aspoň nevím, že by z NSR byl některý československý utečenec vrácen zpět. A přitom by to byla lákavá odvěta za násilné vystěhování Němců z Československa po druhé světové válce...

Petr a Kateřina pocházejí z Olomouce. Kromě svých zaměstnání spolu oba, což je pro mne velmi radostná informace, tančili v tanečním souboru Sigmy Olomouc se zaměřením na slovenský folklor. Tam se také poznali a později v roce 1966 vzali. Zanedlouho se jim narodila dcera. Jako členové tanečního souboru procestovali mnoho zemí Evropy. Viděli, jaký je rozdíl mezi tím, co v Československu slyší a co v západních zemích vidí. Usměvaví pozitivní lidé, svobodně se rozhodující o svém životě. A tak když se jim v roce 1980 naskytla příležitost vycestovat i s jejich dcerou do Jugoslávie, rozhodli se, že svou cestu protáhnou až do NSR. Postavili se tak proti socialistickému bezpečí a pohodlí, vydali se do neznáma a vystavili se situacím, kdy nevěděli, zda obstojí. Zakotvili v Kolíně nad Rýnem a Petr první tři roky pracoval jako číšník, uklízeč, řidič, prodejce drogistického zboží a skončil jako montér oken. V roce 1983 otevřel svůj ateliér na volné noze. Celých 32 let až do roku 2015 vytvářel

a odléval bronzové sochy. Jeho práce lze nalézt nejen v Německu, kde jich je nejvíce, ale také v USA, Lucemburku a na Islandu.

V roce 2016 se Petr s manželkou rozhodli, že se vrátí zpět do české republiky a ze svůj domov si zvolili obec Dobev, kde si koupili dům se zahradou. Petr i dnes vytváří své sochy a v Písku měl již několik svých výstav. Co mne na vyprávění manželů Staňkových hodně zaujalo, byl úsek jejich života, kdy do NSR přišli. Přátelské prostředí, vstřícnost, pomoc úřadů i majitelů firem. A tak mi Petr a Kateřina svým vyprávěním poopravili můj názor na Němce jako národ.

Na závěr Petrovi a Kateřině přeji hodně zdraví a štěstí a díky za poznání že „bestii v člověku probouzí systém“.

ZDENĚK BENEŠ

Vítáme a loučíme se v červenci / srpnu

Narodili se:

30. 6. **Heleně Kopřivové**, Písek, syn **Oldřich Kopřiva**
30. 6. **Michaele Bláhové**, Písek, syn **Jiří Bláha**
1. 7. **Michaele Márová**, Zábohř, dcera **Tereza Márová**
1. 7. **Žanetě Horváthové**, Netolice, dcera **Kristýna Komárková**
3. 7. Ing. **Martině Hruškové**, Strakonice, dcera **Alžběta Hrušková**
3. 7. **Simoně Kučerové**, Písek, syn **Martin Kučera**
3. 7. **Tereze Gerlichové**, Vodňany, syn **Vojtěch Gerlich**
3. 7. **Petře Kubešové**, Tučapy, syn **David Kubeš**
4. 7. **Šárce Řežábkové**, Nová Bystřice, syn **Tomáš Beránek**
5. 7. **Veronice Kališové**, Týn n. Vltavou, dcera **Barbora Kališová**
5. 7. MDDr. **Sabině Stýblové**, Písek, dcera **Adéla Mikolášková**
7. 7. **Evě Hrachové**, Vimperk, dcera **Evelína Hrachová**
7. 7. **Tee Nigrín Muckové**, Malovice, dcera **Matylda Nigrín**
7. 7. **Ivaně Makové**, Radomyšl, dcera **Štěpánka Miklasová**
8. 7. **Natalii Károlyové**, Vlastec, dcera **Melissa Červenáková**
7. 7. **Kláře Pechové**, Chlaponice, syn **Tadeáš Pech**
8. 7. **Růženě Šonkové**, Týn n. Vltavou, syn **Matyáš Měšťan**
8. 7. Mgr. **Kateřině Bártové**, Písek, dcera **Natalie Bártová**
9. 7. **Kateřině Procházkové**, Písek, dcera **Veronika Procházková**
9. 7. **Michaele Hořejší**, Křenovice, dcera **Leontýna Fidlerová**
10. 7. **Veronice Beqiri**, Písek, syn **Daniel Beqiri**
10. 7. **Petře Matuszekové**, Písek, dcera **Hana Matuszeková**
10. 7. MUDr. **Anetě Chalupské**, Písek, dcera **Andrea Chalupská**
10. 7. **Tereze Drhové**, Temelín, syn **Tomáš Pecholt**
10. 7. Bc. **Dagmar Bílé**, Kovářov, syn **Dominik Bílý**
10. 7. **Romaně Alexové**, Milevsko, syn **Jaroslav Kofroň**
11. 7. **Věře Průšové**, Prachatice, syn **Mikuláš Průša**
11. 7. **Markétě Kudrnové**, Pořešice, dcera **Tereza Martinová**
11. 7. **Anežce Pechlátové**, Blatná, dcera **Alžběta Pechlátová**
13. 7. **Janě Kapustové**, Putim, syn **Ondřej Kapusta**
13. 7. **Leontýně Urbanové**, Týn n. Vltavou, dcera **Elizabet Urbanová**
14. 7. **Thao Nguyen Thi**, Volary, Ha Minh Duc
15. 7. **Kristýně Mižikarové**, Písek, dcera **Kristýna Mižikarová**

15. 7. **Barboře Špindlerové**, Neznašov, syn **Hynek Špindler**
15. 7. **Magdaleně Kunešové**, Písek, dcera **Thea Toporová**
16. 7. **Lucii Holubové**, Plzeň, dcera **Nela Holubová**
16. 7. **Ewelíně Marii Wedzicha**, Písek, dcera **Sára Vokurková**
16. 7. **Terezii Rod**, Strakonice, syn **Hugo Rod**
17. 7. **Martině Hořčíčkové**, Písek, dcera **Ema Gerlichová**
18. 7. **Lence Motlové**, Husinec, syn **Adam Hasil**
18. 7. **Tereze Macháčové**, Písek, syn **Valent Beniska**
19. 7. MUDr. **Kristýně Paurové**, Písek, syn **Václav Vilímek**
- 20.07. **Růženě Vitákové**, Blatná, syn **Alfréd Viták**
20. 7. **Petře Rentkové**, Zvíkovské Podhradí, dcera **Beáta Rentková**
18. 7. **Lucii Fialové**, Planá n. Lužnicí, dcery **Adéla a Magdaléna Fialovy**
19. 7. **Lucii Štěpničkové Švihovcové**, Radomyšl, dcera **Alžběta Štěpničková**
21. 7. **Janě Vilánkové**, Čestice, syn **Vincent Vilánek**
22. 7. **Lucii Šedivé**, Písek, syn **Timmy Šedivý**
22. 7. **Petře Syberové**, Protivín, dcera **Sofie Štefkovičová**
22. 7. **Barboře Bílkové**, Písek, dcera **Justýna Bílková**
22. 7. **Tereze Polákové**, Volyně, dcery **Gabriela a Filip Šaškovi**
22. 7. **Heleně Homolkové**, Vodňany, syn **Martin Homolka**
23. 7. **Petře Matušicové**, Smrkovice, syn **Matyáš Matušica**
22. 7. **Alžbětě Kršákové**, Kostelec n.Vltavou, dcera **Klára Bublová**
24. 7. **Věře Svěchtové**, Strakonice, dcera **Monika Svěchtová**
25. 7. **Martě Vilímové**, Písek, dcera **Lucie Vilímová**
25. 7. **Kristýně Sarauerové**, Prachatice, dcera **Tereza Sarauerová**
25. 7. **Kateřině Veselé**, Malovice, dcera **Karolína Veselá**
26. 7. Mgr. **Denise Brabcové**, Písek, syn **Dušan Brabec**
26. 7. **Gabriele Benešové**, Písek, syn **Jáchym Rybák**
26. 7. **Zdeňce Roučkové**, Kestřany, syn **Lukáš Roučka**
27. 7. **Michaele Rebanové**, Volenice, syn **Filip Reban**
28. 7. **Anně Vondráškové**, Písek, syn **Josef Vondrášek**
28. 7. **Ireně Bártové**, Čkyně, syn **Antonín Bárta**
29. 7. **Lucii Pavlínové**, Popovec, syn **Jan Pavlín**
29. 7. **Lence Šťastné**, Nový Dvůr, syn **František Holan**
29. 7. **Kateřině Chánové**, Lipovice, dcera **Edita Chánová**

30. 7. **Jitce Vadlejchové**, Písek, dcera **Kristýna Vadlejchová**
31. 7. **Janě Linhartové**, Vodňany, dcera **Gabriela Linhartová**
31. 7. **Tatěně Maškové**, Písek, dcera **Lara Mašková**
1. 8. **Petře Staré**, Zběšice, syn **Albert Starý**
1. 8. **Lence Musilové**, Lažiště, dcera **Anna Musilová**
1. 8. **Kláře Machkové**, Písek, dcera **Ella Linhartová**
1. 8. **Pavlině Somerauerové**, Hlavatce, dcera **Elizabeth Janoušková**
2. 8. **Olze Kalábkové**, Kestřany, syn **Jan Kalábek**
2. 8. Bc. **Štěpánce Pacovské**, Písek, syn **Matyáš Pacovský**
3. 8. Mgr. **Zuzaně Hambergrové**, Praha, syn **Richard Bambas**
3. 8. **Silvii Hybrantové**, Písek, dcera **Nela Hybrantová**
3. 8. **Kateřině Šedové**, Lnáře, dcera **Klaudie Šedová**
3. 8. **Kateřině Mikulášové**, Srlín, syn **Václav Černožský**
4. 8. Ing. **Radce Koroušové**, Písek, syn **Tobiáš Nimanský**
4. 8. **Elizabeth Fiedlerové**, Nová Bystřice, dcera **Elizabeth Fiedlerová**
5. 8. **Tině Soldátové**, Horní Novosedly, syn **Benjamin Doleček**
5. 8. **Lence Pecháčkové**, Semice, dcera **Kristýna Pecháčková**
5. 8. **Veronice Mackové**, Týn n. Vltavou, syn **Richard Macek**
6. 8. **Martině Nitsche**, Písek, dcera **Elena Nitsche**
6. 8. **Kateřině Brůžkové**, Kovářov, syn **Šimon Brůžek**
7. 8. **Sabině Humpálové**, Vodňany, dcera **Štěpánka Foučková**
7. 8. **Anetě Kučerové Fišákové**, Písek, dcera **Klaudie Kučerová**
7. 8. **Magdaleně Kučerové**, Písek, syn **Richard Kučera**
8. 8. **Vendule Lampertové**, Neznašov, syn **Maxmilián Lampert**
8. 8. **Miladě Kokšteinové**, Husinec, dcera **Anna Jedličková**
8. 8. **Marcele Godlové**, Mirovice, syn **Kristián Godla**
9. 8. **Tereze Kovaříkové**, Písek, dcera **Amélie Voščeková**
10. 8. **Tereze Šedivé**, Písek, syn **Michael Šedivý**
10. 8. **Janě Bláhové**, Štěkeň, dcera **Liliana Bláhová**
10. 8. **Lucii Hrubé**, Strakonice, dcera **Eliška Rozhoňová**

SOUKROMÁ ŘÁDKOVÁ INZERCE

prodej • koupě • poděkování • auta • nemovitosti • seznamka • práce ...

V barevném rámečku, základní cena jen 100 Kč. Objednávejte SMS na tel. 607 777 993, inzerce@piseckysvet.cz

Zemřeli:

Pohřební služba Foitová – Vrba

1. 7. **Milada Tomešová**, Borovany, 93 let
7. 7. **Milena Klímová**, Písek, 82 let
- 13.7. PhDr. **Miloslav Komenda**, plk. v.v. , Písek, 94 let
- 14.7. **Josef Sybal**, Smetanova Lhota, 91 let
- 16.7. **Zdeněk Tichý**, Písek, 86 let
- 17.7. **Olga Hartvichová**, Písek, 78 let
19. 7. **Vladimír Šafránek**, Písek, 83 let
21. 7. **Jaroslava Staňková**, Protivín, 84 let
23. 7. **Jaroslav Křepelka**, Písek, 74 let
27. 7. **Zdeňka Jechová**, Praha, 74 let
- 27.7. **Jaroslav Šabatka**, Hladná u Albr. n.Vlt., 91 let
- 29.7. **Josef Stiskal** Písek, 54 let
- 30.7. **František Vácha**, Písek, 85 let
- 2.8. **Václav Štědronský**, Písek, 86 let
- 3.8. **Eva Husáková** Písek, 77 let
- 5.8. **Hana Bartošová**, Blanička, 71 let
- 6.8. **Věra Řezáčová**, Písek, 95 let
- 10.8. **Václav Dovín**, Písek, 75 let

Pohřební služba Habich

25. 6. **Jan Hanzlík**, Písek, 66 let
26. 6. **Radek Salát**, Písek, 48 let
29. 6. **Jan Klouček**, Mirovice, 73 let
30. 6. **Marie Havlasová**, Říčany, 89 let
30. 6. **Eva Židová**, Písek, 87 let
30. 6. **Helena Hlaváčová**, Drhove, 69 let
1. 7. **František Brtna**, Písek, 85 let
2. 7. **Marta Ducháčková**, Protivín, 82 let
4. 7. **Olga Pazderníková**, Ražice, 43 let
5. 7. **Marie Nicielníková**, Vráž, 79 let
6. 7. **Jana Hudrmentová**, Písek, 77 let
9. 7. **Jana Batistová**, Maletice, 81 let
10. 7. **Josef Hofhansl**, Protivín, 73 let
10. 7. **Otakar Untermüller**, Protivín, 72 let
11. 7. **Drahoslava Janků**, České Budějovice, 87 let
12. 7. **Antonín Bláha**, Slavonice, 70 let
15. 7. **Václav Kasl**, Smetanova Lhota, 50 let
15. 7. **Josef Kubík**, Skály, 78 let
22. 7. **Tomáš Duda**, Čížová, 44 let
24. 7. **Jan Saloun**, Písek, 31 let
25. 7. **Miroslav Taneček**, Písek, 72 let
25. 7. **Marie Tlachová**, Čimelice, 78 let
28. 7. **Václav Svatek**, Protivín, 64 let
28. 7. **Margita Laurichová**, Písek, 83 let
1. 8. **Miluše Ťupová**, Čimelice, 63 let
3. 8. **Marie Kajtmanová**, Písek, 74 let
5. 8. **Otto Fürst**, Písek, 84 let
5. 8. **Pavel Dlouhý**, Beroun, 73 let
8. 8. MUDr. **Igor Glücksmann**, Písek, 78 let

Pohřební služba Městské služby Písek

1. 7. **Stanislav Holek**, Písek, nedožitých 72 let
12. 7. **Zdeňka Přihodová**, Kluky, 74 let
10. 7. **Irena Gajovská**, Písek, nedožitých 84 let
10. 7. **JUDr. Jaroslav Louženský**, Praha, 81 let
15. 7. **Bohuslav Dušek**, Podolí I, 47 let
20. 7. **Anna Budková**, Písek, 96 let
22. 7. **Jiřina Šindelářová**, Písek, nedožitých 92 let
26. 7. **Marie Kopuncová**, Putim, nedožitých 85 let
2. 7. **Václav Mašek**, Písek, 73 let
4. 7. **Eva Poskočilová**, Písek, nedožitých 78 let
6. 7. **Marie Vlková**, Dolní Ostrovec, 92 let
27. 7. **Jiří Bursík**, Písek, nedožitých 69 let

Vzpomínka na Olinku

S Olinkou jsme se setkali na nemocničním pokoji na neurologii. Já vás odněkud znám, povídám. – Já také, odvětila. Vy jste vodil děti do mateřské školky. – Vodil... – Počkejte, vy máte samé holky. – Mám. S manželkou dokonce čtyři... – Já si zkusím vzpomenout na jména... Anička... Eliška a...

Maruška. – Ano, a Maruška, co mě má ráda jako sůl... To je neuvěřitelné.

Já mám problém si pamatovat jména druhých lidí, natož jejich dětí... Ona to věděla. A od té chvíle jsme si byli velmi blízcí. A myslím, že i s manželem Petrem. Tichým a statečným manželem Petrem. Potykali jsme si s Olinkou a vedli dlouhé a hluboké rozhovory. Na nemocničním pokoji či po telefonu. Myslím, že jsme probrali celý život... A měli jsme plány – od kurzů vaření až po pečení chleba. A posílal jsem jí knížky a ona mě recepty. Měli jsme heslo – NNN – Nikdy neztrácej naději.

Jednou po mé modlitbě mi řekla: Naučíš mě modlit se? Myslím, že těžké chvíle ji naučili modlit se. A také jiní lidé. Pak už jsme se modlili společně – ona první a já druhý. A věděli jsme, ať se stane cokoli – že jsme v dobré Boží ruce.

Nerozumíme tomu, proč se dějí zlé věci dobrým lidem. Nerozumíme tomu. Můj postoj v reakci na bolest těchto lidí, kteří nepochopitelně prožívají těžké a traumatické chvíle, se posunul. Pochopil jsem, že osobní hluboká přítomnost je důležitější než marné hledání odpovědi na otázky typu proč.

Pochopil jsem to na bolesti své vlastní dcery. Už nevím, která to byla, ale když byla malá, stála u dveří a jednou rukou držela kliku a prstíčky druhé ruky šmátraly mezi dveřmi a zárubní. A stačilo málo. Pootevřela víc dveře jednou rukou a skřípla si prsty na druhé ruce. A celkem bolestivě, že začala plakat a nemohla přestat. A vzlykala a vzlykala... A to první, co mě napadlo jí říct: Proč se jí to stalo. Tedy až když jsem pochopil, co se asi stalo. A myslím, že to znáte, že to z nás vystřelí jako první. – Tam přece nemůžeš strkat prsty! To je jasné, že když prstíček dveře, že to odnesou prsty a že to bude bolest! Ale takové vysvětlení v tom okamžiku nepomáhá... Ona tam stála, držela si prstíčky a usedavě vzlykala. Vůbec nechápala, odkud ta bolest tak nečekaně přišla. Už vůbec nechápala, že si to způsobila sama. Byla k neutíšení. Jediné, co pomohlo, a domnívám se, že i pomáhá v tomto okamžiku – je nic nevysvětlovat, ale pofoukat, vzít ji do náručí a obejmout. Moje milé dítě, jsem v té bolesti s tebou. Mám tě rád. Nikomu tě nedám. Neopustím tě. Nejsi na svou bolest sama. Bolí mě to i za tebe, ale jsem s tebou. A tak to dělá dobrý otec. Stojí při svém dítěti.

Tak to dělá i dobrý Bůh Otec. V době, kdy Jeho Syn na kříži prožívá smrtelnou bolest, Evangelista Lukáš píše: „Nastala tma po celé zemi až do tří hodin.“ (Luk 23:44) a jeden z komentářů vykládá tuto skutečnost slovy: „*Nejednalo se o zatmění ani jiný přírodní úkaz. Všude zavládla tma jako o půlnoci, nesvítil ani měsíc ani hvězdy... V husté tmě se skrývala Boží přítomnost. Ze tmy si Hospodin udělal stan a skryl svou slávu před lidským zrakem. Spolu se svými mukami anděly byl u kříže. Otec stál při Synovi. Jeho přítomnost však nebyla zjevná. Kdyby byla jeho sláva poodhrnuta závoj z temných mračen, všichni přítomní by zahynuli... Hustou tmou přikryl Bůh poslední muka svého Syna.*“ (TV 484) Otec stál při Synovi.

A jsem přesvědčen, že milost Boží stála i při Olince. Tolik dobrých rukou, tolik návštěv, tolik obědů, tolik modliteb, tolik modlitebních skupinek – od České Třebové přes Písek až po Innsbruck, tolik starostlivosti, tak velká lidská náruč, která se otevřela v těchto posledních měsících, týdních a dnech. Děkuji všem. Rádi jsme to pro Olinku udělali. Všichni jsme zbohatli touto zkušeností. A přesto... Cítil jsem v tu sobotu, že mám přijet. Když jsem přijel, zjistil jsem, že Olinka už dvě hodiny spí a už nic ji nebolí. Zemřela. Bolest a zármutek zůstaly s živými. A nerozumíme tomu. Jsme malí této zemi. Ale také si myslím, že by Olinka nechtěla, abychom dlouze truchlili. A Olinka nám živým zanechala odkaz. Dvojí. Ten první pro tento život: **NNN – Nikdy neztrácej naději.** Její odvaha, síla, statečnost, plány do budoucnosti a neskutečná chuť žít mohou být návodem pro každého z nás. A ten druhý odkaz pro život budoucí. A to jsou Ježíšova slova z Janova evangelia 11:24: „**Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mně, i když zemřel, bude žít.**“ V tomto odkazu máme naději na setkání s ním.

Děkujeme, Olinko, za Tvůj život. Za Tvé rodiče, za Tvého manžela, za Tvé děti, za Tvou rodinu... A myslím, že jsme to tak všichni prožívali, kteří jsme se s Olinkou přišli rozloučit. A moje víra, touha a naděje zaletěly až tam, kde už smrti nebudou, jak o tom píše Jan ve svém Zjevení.

A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.

A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, přibýtek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani náruky ani bolesti už nebudou – neboť co bylo, pominulo.“

Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ (Zj 21,1–5)

Věnováno s úctou Olince Pazderníkové
ROŠTA HOMOLA
Oddělení spirituální péče, Nemocnice Písek, a.s.

OTAVSKÝ ZLATÝ POTEČE PROUDEM.....

Otavský zlatý

DEJ BŮH ŠTĚSTÍ
světelný ležák

10 let

Otavský zlatý vodácký půlmaraton

Jedná se o volné splať ze Sládkův Písku, v délce 21,1 km a poté tříkilát obepout Písecký ostrov v kategorii C2 a K1. Vítěz získá diplom Sekce vodní turistiky KČT a ceny pivovaru Dudák, výrobce značky Otavský zlatý.

Start: Od jezera Strakonice: 9:00 hod. – poté bude pokračovat sportovní program pro děti a dospělé na strakonickém Podskalí a hudební program skupiny Plůnko v restauraci Zavadička. Přichází si budou moci vykouknout řadu sportů. Představí se kluby FK Junior Strakonice (fotbal), TJ Fekko Asien Johnson Strakonice (vodní pólo), HC Strakonice (lední hokej), FHC Strakonice (florbal), HBC Strakonice 21 (házená), BK Strakonice (basketbal). Připravená je také autogramiáda. Přicházejí se budou podepisovat aktuálně nejlepší, profesionální sportovci, kteří pocházejí ze Strakonice.

Start: Sládkův: 10:30 hod.

Kdy: 15.8.2020
Za kolik: jednotná cena 20 Kč za 0,5 l piva Otavský zlatý, od rána do noci ...
Cíl: 16:00 – 16:30 hod. Restaurace Ostrov Písek – kde bude následovat bohatý hudební doprovodný program

Značka Otavský Zlatý slaví 10 let na českém pivním trhu!
Pojďte to oslavit spolu s námi!

Oslavy 85 let plovárny v Písku na Otavě sobota 15. srpna 2020

14:14 hod.: Vystoupení skupiny historického šermu **Fedrfechtýři** na Velkém náměstí, pozvání na plovárnu v TIC ve Sladovně, v Prácheňském muzeu, na Kamenné mostě.

15:15 hod.: Vystoupení na plovárně se křtem turistické vizitky **85 let plovárny v Písku**, hodnocení nejlepších plavek, zastavení účastníků 1. Otavského zlatého půlmaratonu, odhalení Bludného kamene Marcela Goetze staršího (vedoucí plovárny v letech 1963 – 1969).

16:16 hod.: Vystoupení na Městském ostrově v cíli 1. Otavského zlatého vodáckého půlmaratonu.

16:50 hod.: Vyhlášení výsledků půlmaratonu s Klubem českých turistů, Turistickým deníkem, ČPA aj.

Vstup na plovárnu od 14:00 zdarma pro prvních 20 majitelů Turistického deníku nebo Pohádkového pasu.

Srdečně zve MARCEL GOETZ, Česká pohádková akademie (ČPA)

Cool V Plotě 11. ročník Multižánrového Festivalu Jednoho umělce

JAMES HARRIES (UK)
PARAMOUNT STYLES (USA)
MORITZ SIMON GEIST (DE)
MUCHA (CZ)
ŠTĚPÁN RAK (CZ)

DAN VERTIGO (CZ) VÁCLAV HAVELKA (CZ)
JIRÍ IMLAUF (CZ) ARAN SATAN (CZ)
UNKILLED WORKER LOWLAND TUNDRA (CAN)
WOLF LOST IN THE POEM (CZ) AI FEN (PL)
MARKÉTA ZDEŇKOVÁ (CZ) LED TITANIC (CZ)
EDDY ALLEN (USA) MOONSHY (CZ)
SONORITY (CZ) DJ AIRTO (CZ)
PUTNÍČ (CZ) JANA KOZUBKOVÁ (CZ)
PAVEL HRUBÝ (CZ) TARAS VOLOŠČUK (UA)
ROMAN RAI (CZ) ZAPOMĚLSEM (CZ)
AIKO (CZ) MARTINKAJABA (CZ)
BIONIC (CZ) MONIKA BENEŠOVÁ (CZ)
TEREZIE PALKOVÁ (CZ) JAN SLOVÁK (CZ)
NICOL PEŠKOVÁ (CZ) BOLEHLAV (CZ)
DJ FACE (CZ) NINA AMOPRA SPITALNIKOVÁ (CZ)
HUSA, KLÁRA Z JINÝHO METRA (CZ)

Nádoří Sladovny a Prácheňského muzea
Kávový klub a pražirna Vykulená Sova
Balzám Café Pí local club

**28. – 29.8.
2020
Město Písek**

www.coolvplote.com
#coolvplote

James Harries (UK)

Písníkář James Harries natočil v Česku indie popové album, jaká obdivujeme ze zahraničí. Jeho písničky, které jsou součástí nového alba s názvem Superstition, bodovaly na předních příčkách hitparád českého pobočky IFPI. Hudební magazín Rolling Stone Harries stylově zařadil po bok Jeffa Buckleyho a Damiena Rice.

Moritz Simon Geist (DE)

Současná hudební tvorba již v mnoha případech není jen produktem lidí. Performer a robotický inženýr Geist a jeho „Sonic Robots“ posouvají hranice představitelnosti a vymýšlejí novou pluralitu v hudební tvorbě. V elektronické hudbě si mnoho lidí představí stroj, ale málokdo tento stroj vnímá jako skutečného robota.

Mucha

Má pověst drsné feministky, bláznivé, upřímné a drzé a nevychované holky, která pro sprosté slovo nejde daleko. Říká se, že zpívat moc neumí, zato má smysl pro humor a její hity obíhají sociálními sítěmi rychleji než světlo vesmírem. Punkerka Nikola Mucha z Brna, pro niž „chlapi jsou kokoti“, se vrací po několikaleté pauze opět do Písku, tentokrát rovnou na hlavní stage.